Nr. 29

21 juli 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

COCO DE CLOWN

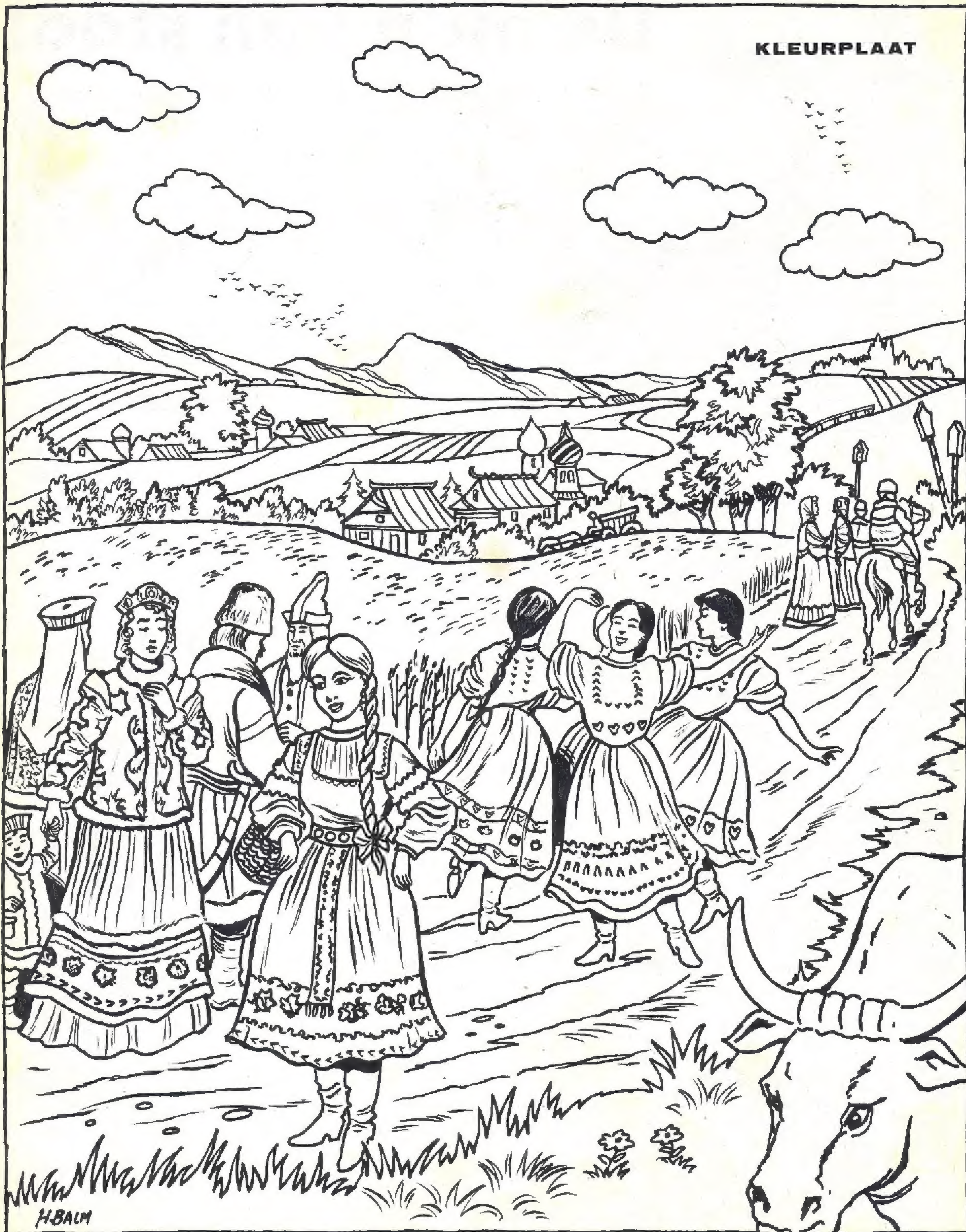

KLEURPLAAT
H.BALM

De man van staal

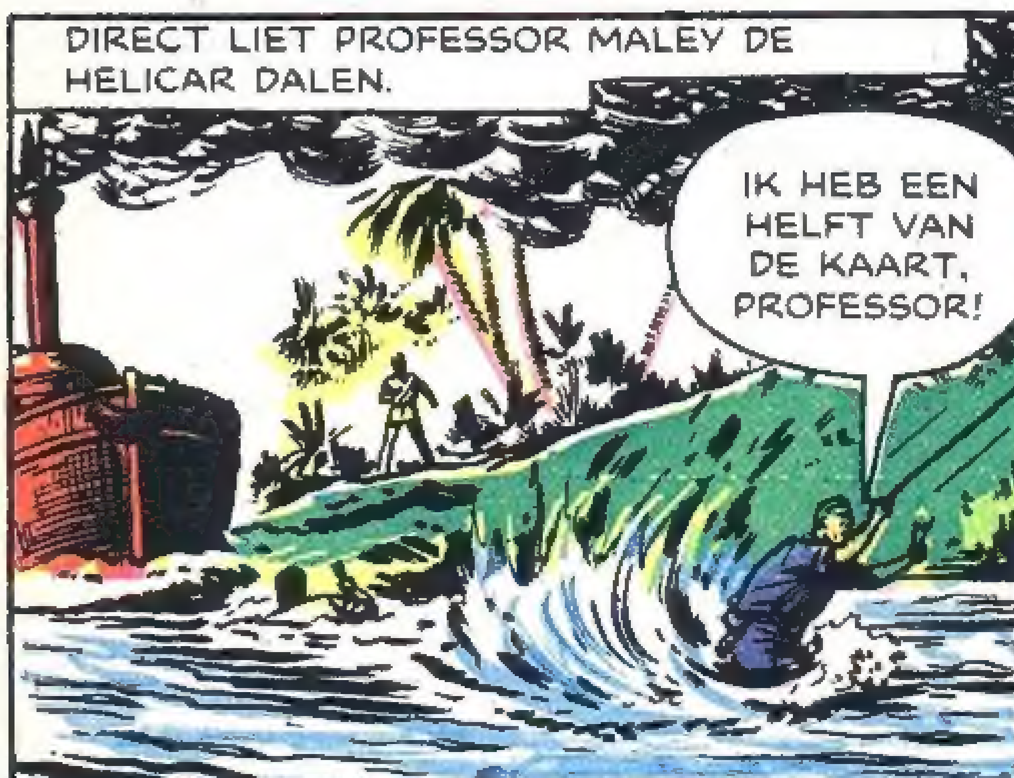

EVEN LATER...
JA, IK BEN ER BIJNA!

TED ZAG HET GEVAAR EN BRACHT ARCHIE ONMIDDELLIJK IN ACTIE.
HOU VOL, KEN! IK ZAL ARCHIE EEN ROOKGORDIJN LATEN LEGGEN!

HET VOLGENDE OGENBLIK STEEG EEN DIKKE, ZWARTE ROOK OP.
WAT GEBEURT ER? IK ZIE NIKS MEER!

HET ROOKGORDIJN MAAKTE DAT BRINDO KEN DE EERSTE KEER EEN FLINK STUK MISTE.

MAAR TOEN HAD HIJ MEER GELUK. DE KAART SCHEURDE PRECIES IN TWEEËN.

DIRECT LIET PROFESSOR MALEY DE HELICAR DALEN.
IK HEB EEN HELFT VAN DE KAART, PROFESSOR!

INTUSSEN HAD ARCHIE KEN AAN BOORD VAN DE BELLA GEHOLPEN EN DE BOOT VLOT GETROKKEN.
BELLA

DE BELLA VOER LANGZAAM NAAR TED EN KEN RIEP:
OP DEZE HELFT VAN DE KAART STAAT WAAR DE STENEN LEEUW ZICH PRECIES BEVINDT, MAAR NIET HOE WE ER MOETEN KOMEN!

OP DE ANDERE HELFT STOND HOE MEN BIJ DE LEEUW MOEST KOMEN, MAAR NIET WAAR HIJ ZICH PRECIES BEVOND.
JIJ, DRIEDUBBEL OVERGEHAALDE SUFFERD! WAAROM HEB JE NIET GEPROBEERD DE HELE KAART TE BEMACHTIGEN?

INTUSSEN WAS TED OOK AAN BOORD VAN DE BELLA GEGAAN. ARCHIE HAALDE DE MOTOR OP.
ZET HEM HIER MAAR NEER. DAN GAAN WE VERDER. WE ZULLEN NOG HEEL WAT MOEILIJKHEDEN MOETEN OVERWINNEN, MAAR MET JOUW HULP ZAL HET WEL LUKKEN!

De roep van het circus

DEBBIE WEST WILDE SAMEN MET HAAR HOND TEX GAAN WERKEN BIJ CIRCUS MELWIN. MAAR DIRECTEUR RUSS MELWIN HAD ANDERE PLANNEN...

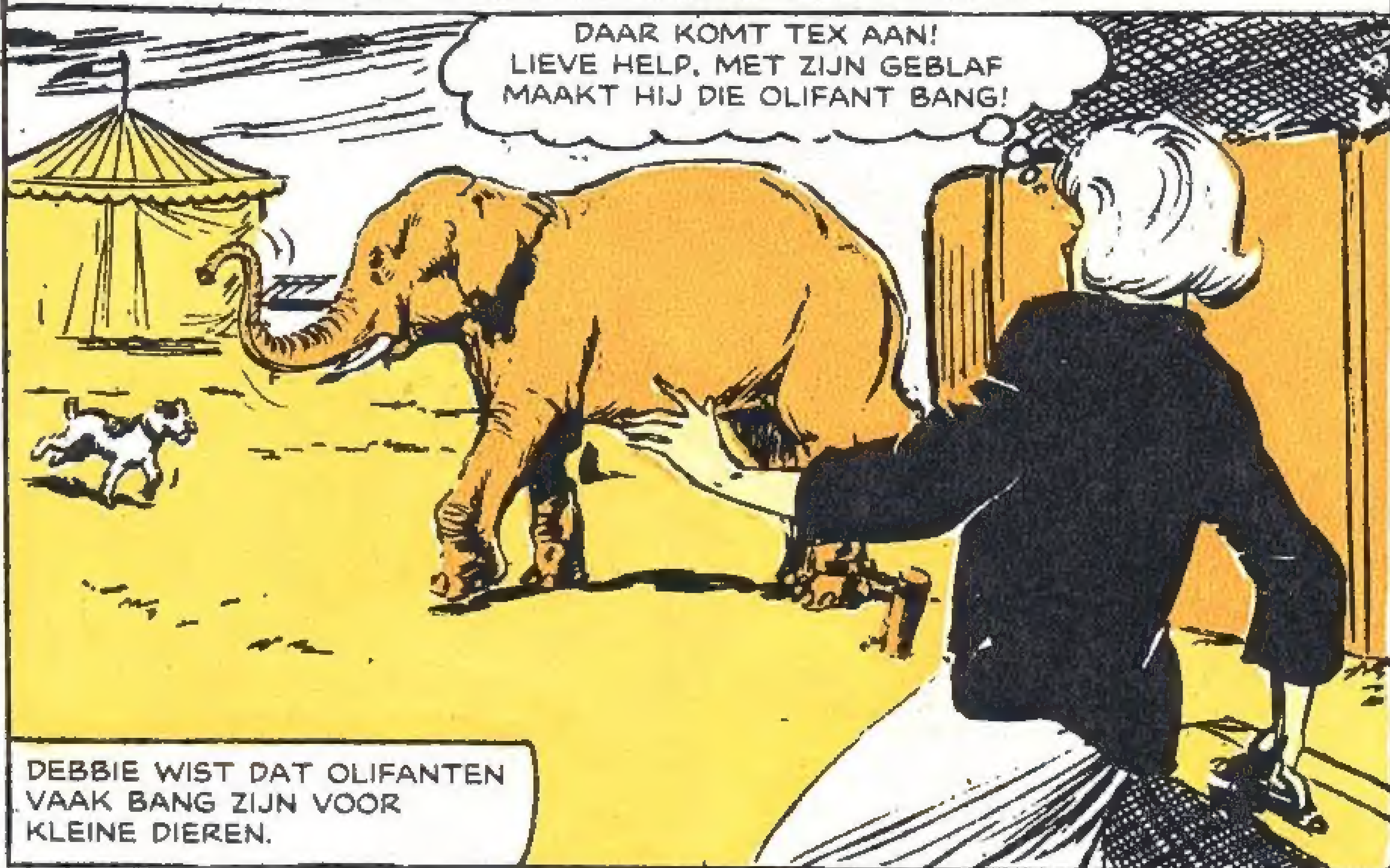

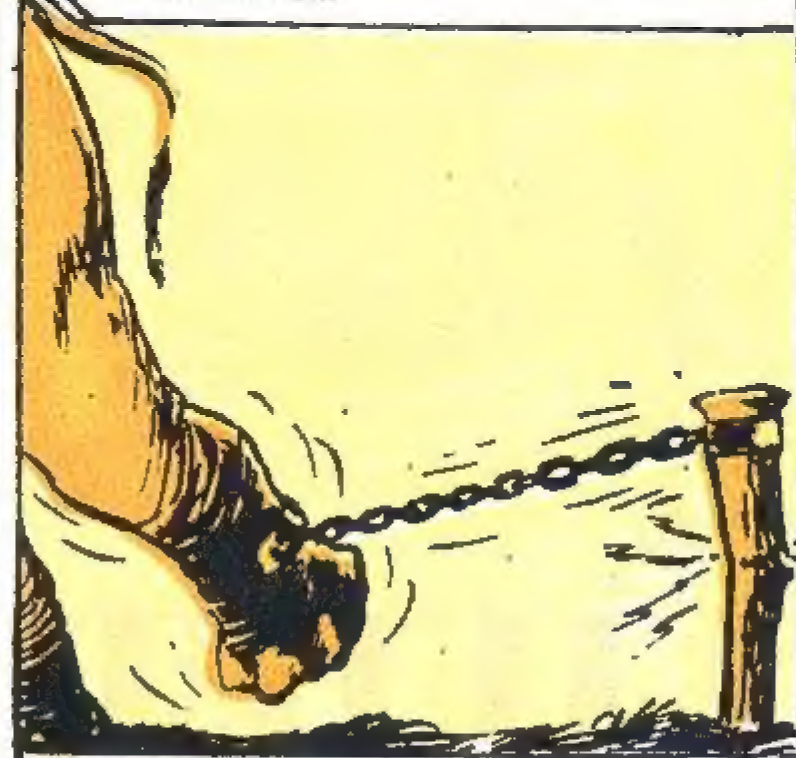

OPEENS GING TEX ER VANDOOR.
HIJ WILDE NIET VAN DEBBIE GESCHEIDEN WORDEN.

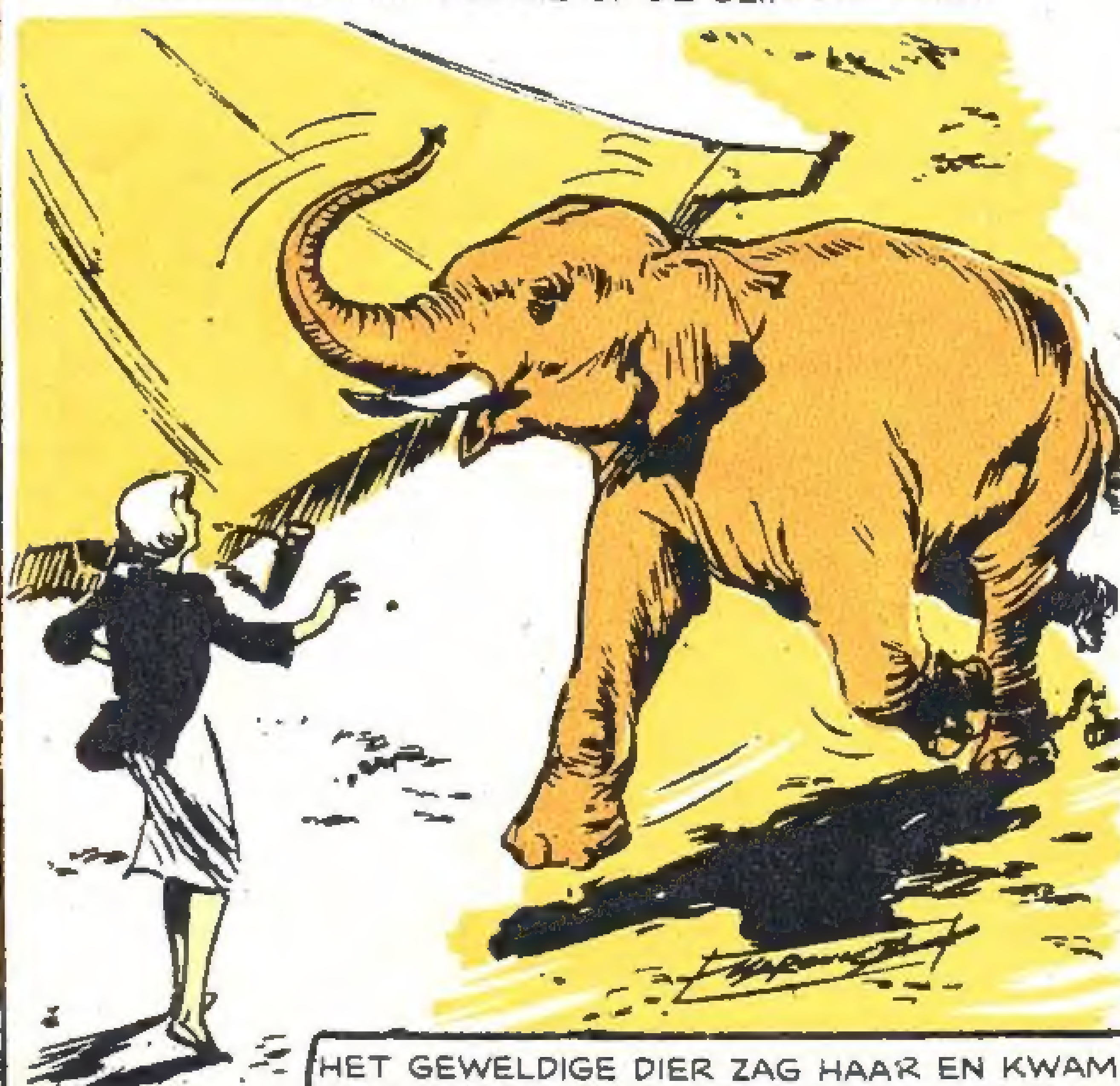

DEBBIE WILDE JUIST WEGGAAN, TOEN ZE GEBLAF HOORDE.
DAAR KOMT TEX AAN! LIEVE HELP, MET ZIJN GEBLAF MAAKT HIJ DIE OLIFANT BANG!
DEBBIE WIST DAT OLIFANTEN VAAK BANG ZIJN VOOR KLEINE DIEREN.

HIER, TEX! HIER!

TEX GEHOORZAAMDE DIRECT.

MET AL ZIJN KRACHT TROK DE OLIFANT AAN ZIJN KETTING...
...EN PLOTSELING BRAK HET PAALTJE WAARAAN HIJ VASTZAT.

OP HET RUMOER KWAMEN DE DIRECTEUR EN TOM MORDEN AANHOLLEN.
TEMBA IS LOSGEBROKEN! WE MOETEN HEM DIRECT VANGEN!
HET IS DE SCHULD VAN DIE HOND!
WAT DOET DEBBIE NU?

ONBEVREESD LIEP DEBBIE OP DE OLIFANT TOE...
HET GEWELDIGE DIER ZAG HAAR EN KWAM MET ZWAAIENDE SLURF OP HAAR AF.

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 111e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver van de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, Asaf, die meegaat naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en Asaf beschuldigt hem ervan dat hij hem een kostbare ring ontstolen heeft. Even later wordt de* Eenhoorn *aangevallen door een zeeroversschip. Pollie, Olivier en Paul bevinden zich in een roeiboot. Na een kort gevecht verdwijnen de zeerovers weer. Asaf, vaandrig Boscowen en de schatkisten zijn verdwenen. Trott en Pilchard gaan op zoek naar Pollie, Olivier en Paul, die ergens op zee dobberen. Dezen ontdekken een eiland, gaan aan land en nemen hun intrek in een grot. In een van de wanden daarvan is een draak uitgehouwen.*

Die mogen we niet opeten," zei Pollie, „dat brengt ongeluk, en ik geloof bovendien niet, dat gebraden papegaai lekker is."

Paul hield zorgvuldig zijn dagboek bij en tekende er kaarten in en planten en bloemen. Hij schreef alles op, zodat zijn oom Tom op zekere dag zijn bril maar hoefde op te zetten om alles te kunnen lezen.

Twee dingen waren er, waar nooit over gepraat werd, en waar ze alle drie in hun hart wel bang voor waren. Het ene was, of er wel ooit een schip in de buurt van hun eilandje zou komen. Als ze het vuur gingen oppoken, wat ze om de beurt deden, stonden ze meestal voor zich uit te turen, maar steeds was er niets te zien dan de wijde zee met alleen nog twee andere eilandjes in de verte. Ze dachten alle drie hetzelfde, zou er wel ooit een schip langs komen? En als er eentje kwam, zou men dan de rook van hun vuur wel zien?

Ook over het andere werd nooit gepraat, omdat ieder van hen dacht dat de anderen er niets van af wisten.

Het was een onverklaarbaar gevoel, dat ze niet alleen waren op het eiland. Ze hoorden af en toe vreemde, geheimzinnige geluiden als ze in de tempel waren, en ze hadden alle drie het gevoel dat ze bespioneerd werden. Maar dan dachten ze ook weer, dat het verbeelding was en daarom zeiden ze maar niets om de andere twee geen schrik aan te jagen.

Toen vond Olivier een mes. Hij kwam op een morgen hard de trap naar de grot afhollen en deed erg opgewonden.

„Kijk eens!" riep hij uit, „wat ik gevonden heb, buiten in dat lange gras! Een prachtig groot mes, zo scherp als een scheermes. Dat hebben we nu net nodig."

Pollie en Paul bekeken het glimmende gebogen mes, dat zo groot was als een voorsnijmes.

„Bravo!" riep Pollie. „Dat is een mooi ding," zei Paul, en toen veranderde opeens zijn gezichtsuitdrukking. „Wáár zei je, dat je dat gevonden hebt, Olivier?"

„In het lange gras naast de bovenste trede van de trap."

„O," zei Paul.

„Wat is er?" vroeg Pollie.

„Snap je dat niet?" legde Paul ernstig uit, „er zit geen spikkeltje roest op. En eergisternacht heeft het geregend."

„Ik snap het," zei Olivier en staarde Paul aan. „Je bedoelt dat iemand het heeft laten vallen ná eergisternacht?"

„Ja, Olivier. En dat betekent dat we op Pollie-eiland niet alleen zijn!"

HOOFDSTUK VI

Bezoekers op Pollie-eiland

Ze stonden dicht bij elkaar en staarden naar het mes. Alle drie kregen ze koude rillingen van angst. Pollie keek om zich heen en beefde. „Het is zo... zo griezelig," zei ze, „ik ben bang."

„Zo heel erg leuk is het ook niet, Pollie," gaf Olivier toe, „maar we zijn drie tegen één. Hij kan ook wel bang zijn."

...zou er wel ooit een schip langs komen? En als er eentje kwam, zou men dan de rook van hun vuur wel zien?

„Hij? Eén man of meer?" vroeg Pollie.

Paul sprak bedachtzaam. „Ik denk, dat we maar met één te doen hebben. Als er meer waren, zouden ze wel eerder zijn komen opdagen. Per slot van rekening zijn we hier nu al vijf dagen en we hebben nog niets gezien. Misschien is het alleen maar een soort kluizenaar, die hier woont. Hij kan wel volkomen onschuldig zijn en bang voor ons, zoals Olivier zei. Misschien is het de een of andere arme drommel die hier jaren geleden na een schipbreuk is geland."

Olivier schudde zijn hoofd. „In dat geval zou hij maar al te blij zijn, als hij iemand zag, Paul. Maar het raadselachtige is: waar woont hij? We hebben al verscheidene keren het hele eiland afgezocht."

„Laten we nog eens op onderzoek uitgaan," stelde Paul voor.

Ze gingen het eilandje weer eens grondig onderzoeken, maar troffen geen spoor van de geheimzinnige bewoner aan. Paul vond wel iets in het zand dat een afdruk van een grote blote voet kon zijn, maar dat was helemaal niet zeker. Zonder te weten wat ze ervan moesten denken, gingen ze terug naar de tempel.

Pollie begon het eten klaar te maken, Olivier hakte hout voor de kachel en Paul tekende een paar kleinigheden aan op de kaart die hij op een van de muren had geschetst. Toen ging hij naar zijn stenen bureau om nog wat in zijn dagboek te schrijven.

„Kom eens hier," zei hij opeens met een vreemde stem.

Pollie en Olivier gingen naar hem toe en hij wees naar het dagboek.

Dwars over de schone bladzijde stond in een erg gebrekkig handschrift gekrabbeld:

„U bent in levensgevaar! Ga weg!"

Na een korte pijnlijke stilte zei Pollie: „Dus hij is hier in de tempel geweest, toen wij weg waren."

Ze keek om zich heen en rilde.

„Ja, hij is hier geweest," bevestigde Paul, „en hij heeft een bladzijde van mijn dagboek bedorven. Maar we zullen er wel achter komen wie en wat hij is. Het is geen vriend en het is waarschijnlijk een Engelsman."

„Eén ding is zeker," zei Olivier, „we moeten de tempel niet weer alleen achter laten. Jij of ik moet op wacht blijven staan, Paul. Kop op, Pollie, we hoeven niet bang te zijn."

Paul sprak bedachtzaam. „Ik denk dat we maar met één te doen hebben."

Pollie dekte de tafel. Ze zette de grote schelpen, die als borden dienden, erop en schonk kokosmelk in de kleinere schelpen, die ze als kopjes gebruikten en waar Paul pootjes onder had gemaakt, zodat ze konden staan.

Maar de angst voor de geheimzinnige man liet hen geen van allen los.

Nadat ze hadden gegeten en Pollie de boel weer had opgeruimd, bood Paul aan, dat hij in de tempel op wacht zou gaan staan, terwijl Pollie en Olivier naar de heuvel gingen om het vuur te verzorgen.

Paul ging weer aan zijn bureau zitten en begon met zijn pennemes het gekrabbel uit zijn dagboek te verwijderen. Hij floot vrolijk om de moed erin te houden. Het mes dat ze hadden gevonden lag met het heft naar hem toe op zijn bureau. Toen hij opeens een zacht geritsel hoorde, greep hij het mes en sprong op, maar moest om zichzelf lachen, toen hij zag dat het werd veroorzaakt door een dikke spin die vlug over de vloer kroop. Weer begon hij lustig te fluiten.

Intussen maakten Pollie en Olivier het vuur aan en zaten daarna op de top van de heuvel over de wijde zee te turen.

„Gisteren was ik nog zo gelukkig. We hadden het zo gezellig en alles ging zo goed, dat ik die arme papa en oom Pharao en alle anderen al haast helemaal vergeten was. Ik had hier wel altijd willen blijven. Maar nu heb ik opeens een hekel aan deze plek."

„Ik weet precies hoe je je voelt, Pollie, maar we moeten de moed niet laten zakken. Ze hebben die zeerovers vast verjaagd. Ze zijn natuurlijk druk naar ons aan het zoeken en er zal wel gauw iemand komen opdagen. Wat onze geheimzinnige vriend betreft, die zullen we gauw genoeg krijgen. Laten we nu maar weer naar beneden gaan en Paul aflossen. Hij zal wel zenuwachtig zijn. Ik zal het tenminste wél zijn, als ik straks in zijn plaats zit."

Ze gingen terug naar de tempel en toen ze dichtbij gekomen waren, riepen ze Paul. Maar er kwam geen antwoord.

„Hij is natuurlijk verdiept in dat dagboek," veronderstelde Olivier.

„Hij houdt het prima bij. Ik mag die Paul graag."

„Ik ook," zei Olivier.

Toen ze de trap afkwamen, zagen ze echter dat de tempel leeg was.

„Dat is geen werk," zei Olivier. „Ik weet wel dat hij maar een burger is, maar hij weet toch zeker ook wel dat je nooit je post verlaten mag? Paul!" riep hij nijdig. „Paul, waar zit je?"

„Maar Olivier," zei Pollie ongerust, „ik ben er zeker van, dat Paul zijn post niet zou verlaten."

„Maar waar is hij dan?"

Pollie liep naar het bureau. Ze gilde en wees naar het dagboek.

Olivier kwam vlug naar haar toe. Driekwart van de bladzijde was beschreven met Pauls keurige handschrift en dit eindigde in een vreemde krabbel.

„Olivier, zie je dat? Het is een „h" en een „e" en dan nog het begin van de letter „l". Hij werd aangevallen en weggesleept, en toen heeft hij nog geprobeerd het woordje „help" op te schrijven. Ze... ze hebben hem te pakken!"

„Die arme Paul. En ik heb nog weleens aan hem getwijfeld, Pollie," zei Olivier. „Ik zal hem vinden en met die geheimzinnige man afrekenen."

„Maar Olivier, waar moeten we zoeken? Waar is die man vandaan gekomen en waar is hij heen gegaan? Wat zal er nog meer gebeuren?"

„Rustig, Pollie. Kalmeer eens wat. We moeten er eens goed over nadenken."

Maar ze vonden geen oplossing, niet door na te denken en ook niet door het eiland voor de zoveelste maal af te speuren. Er waren geen voetafdrukken in het zand boven aan de trap en niets wees op een worsteling. Paul was spoorloos verdwenen. Ze zochten het hele eiland weer af, ze riepen hem overal, maar ze vonden geen enkele aanwijzing, en het enige antwoord dat ze kregen, kwam van de echo van hun eigen stemmen tegen de rotsen, die hen scheen te bespotten.

Later, toen ze weer in de tempel zaten, rilde Pollie en zei: ,,Olivier, die gruwelijke oude draak zit tegen ons te grijnzen. Het is net of die er meer van weet."

,,Dat is toch alleen maar een stomme draak, die in steen gebeiteld is, Pollie. We moeten volhouden en hopen dat alles goed is met Paul. Ik zal wat water gaan halen."

,,Als je het goedvindt, ga ik met je mee. Ik moet er niet aan denken, dat ik hier alleen zou moeten blijven," griezelde Pollie.

,,Ik vind niet dat we allebei weg moeten gaan. Al onze spullen liggen hier. Ga jij maar, dan blijf ik wel hier. Als die geheimzinnige man nog eens mocht komen — nou, dan kan hij rekenen op een warme ontvangst!"

,,Zou je hem aan kunnen, dacht je?" Pollie keek hem twijfelachtig aan.

,,Nou, reken maar!" zei Olivier.

Hij pakte de zware knuppel op die hij van een boomtak gesneden had. ,,Ik zal hier bij die oude draak gaan staan, dan kan ik de hele ruimte overzien. Maar Pollie, kom zo vlug terug als je kunt."

Pollie pakte de waterkan, die ze nog uit de boot hadden gered, en liep vlug de trap op. Olivier zwaaide met zijn knuppel en begon, evenals Paul had gedaan, opgewekt te fluiten.

Vijf minuten later kwam Pollie terug met het water. Oliviers knuppel lag op de vloer, maar Olivier was weg.

Nu was Pollie alleen in de tempel — alleen met die grijnzende draak.

Toen Pollie en Olivier over de zee hadden getuurd, voordat Paul verdwenen was, hadden ze naar het oosten gekeken. Als ze aan de andere kant van de heuvel hadden gestaan en naar het westen hadden gekeken, waar andere eilanden tegen de horizon waren te zien, dan zouden ze iets hebben gezien, waarvan hun harten opgesprongen zouden zijn van vreugde — een roeibootje. Er zaten twee mannen in en het bootje kwam langzaam maar zeker dichter bij Pollie-eiland.

De man aan de riemen hield op met roeien, leunde voorover en veegde zijn voorhoofd af met een vuurrode zakdoek.

,,Misschien, sergeant," zei hij, ,,ontmoeten we op dit eiland wel mensen, die de kinderen gezien hebben."

De dikke man, die op de achterbank zat, schudde treurig zijn hoofd.

,,Ik geloof niet dat deze eilanden bewoond zijn, Pharao. We hebben er nu al vier afgezocht, maar er was niets anders te vinden dan papegaaien en kokosnoten — en ik kan geen kokosnoot meer zién. O, stel je eens een kop thee voor, Pharao, zó gloeiend heet dat je erin moet blazen om hem af te koelen!"

,,Ik voel met u mee, sergeant. Ik weet dat u verzot bent op thee."

,,Soms denk ik, Pharao, dat alles weer goed komt en dat we mijn Pollie gezond en wel terug zullen vinden. Op andere ogenblikken ben ik weer bang dat we haar kwijt zijn voor altijd. Nu heb ik een van die andere ogenblikken."

,,Niet zo somber, sergeant. Op een goeie dag zien we een teken, daar ben ik zeker van, en dan zullen we ze vinden."

Sergeant Trott tuurde over het water naar het eiland waar ze op af stuurden. Plotseling ging hij rechtop zitten en spande zijn ogen in om door de felle gloed van de zon heen te kijken.

,,Wel heb ik van mijn leven! Nou moet je toch eens kijken. Draai je eens om en kijk naar dat eiland. Zie je dat — daar is rook! Als dat geen teken is. . ."

Pilchard draaide zich om: ,,Wel alle vlooien! U heeft gelijk, sergeant. Dat is rook!"

,,Zou dat een noodsein kunnen zijn, Pharao?"

,,Dat lijkt er wel op, sergeant."

,,Kom, laten we opschieten, Pharao, geef mij ook maar een riem."

De boot schommelde, toen sergeant Trott zich op de roeiersbank hees. Toen ze allebei goed en wel zaten, begonnen ze te roeien of hun leven ervanaf hing. De boot schoot als een pijl door het water.

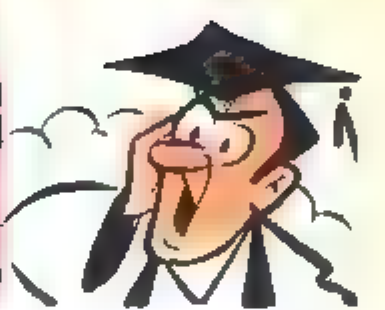
Wordt vervolgd

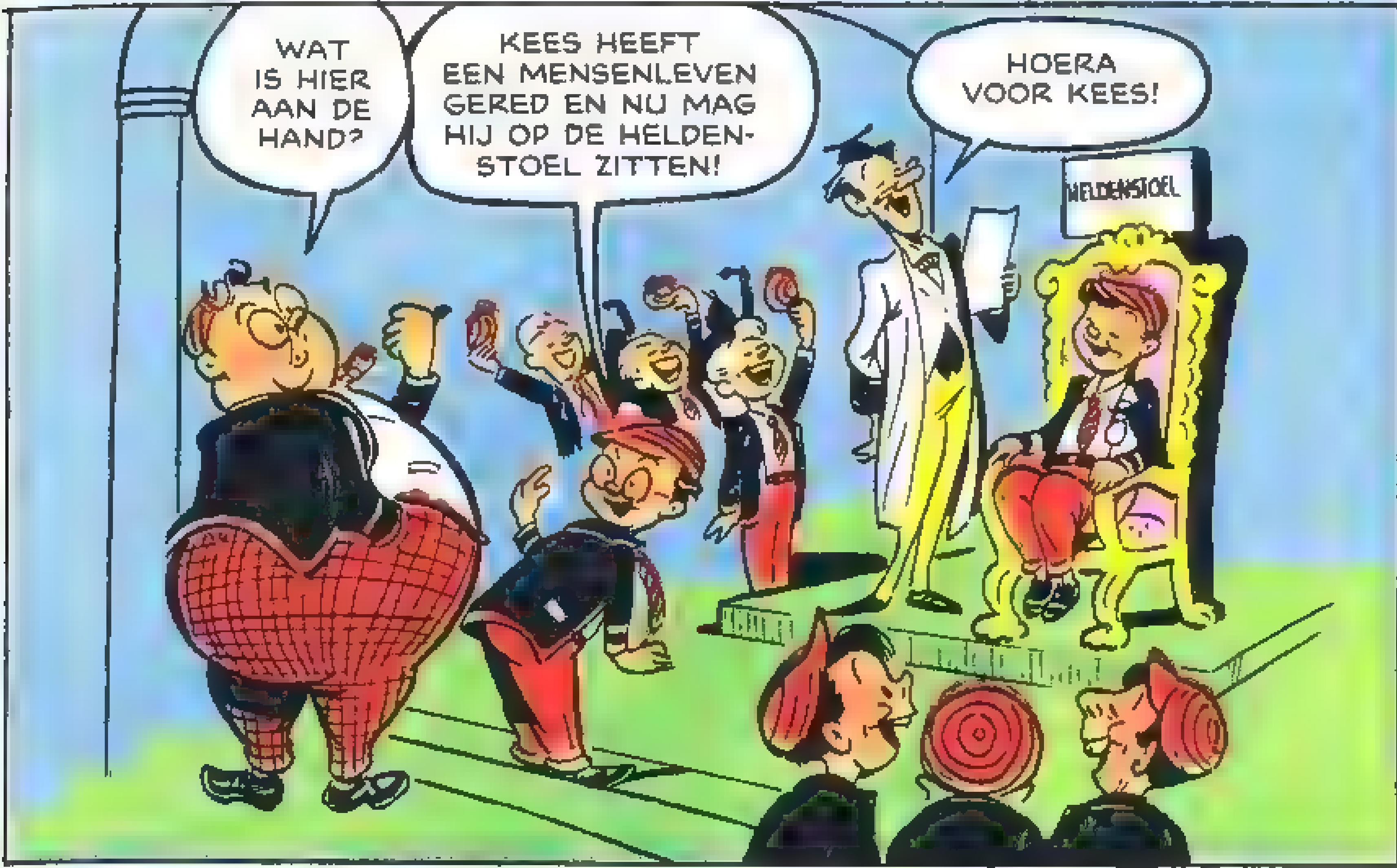

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

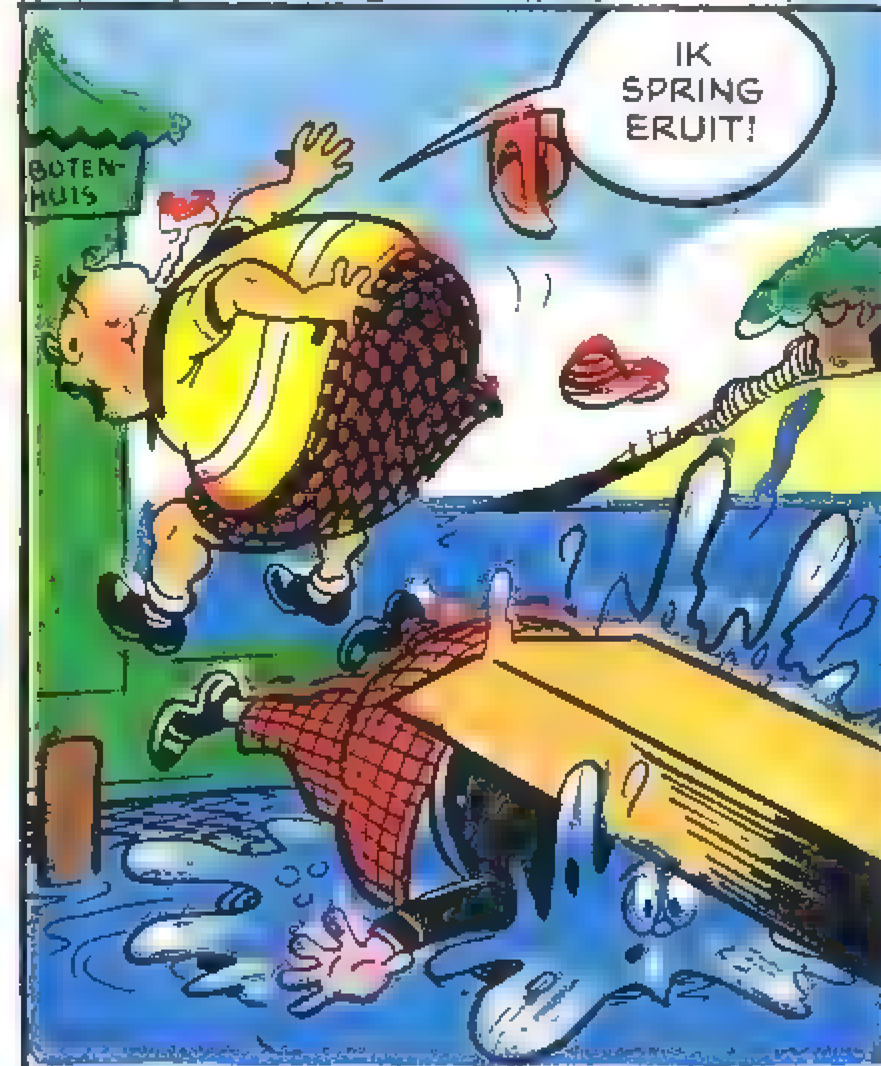

MENEER KWEL, MIJN BROER BILLIE IS IN HET WATER GEVALLEN! GELUKKIG KON IK HEM NOG NET GRIJPEN!

BRAVO, BESSIE! JIJ KRIJGT EEN BELONING!
MOOI IS DAT! NU KRIJGT ZIJ DE BELONING DIE IK WILDE HEBBEN!

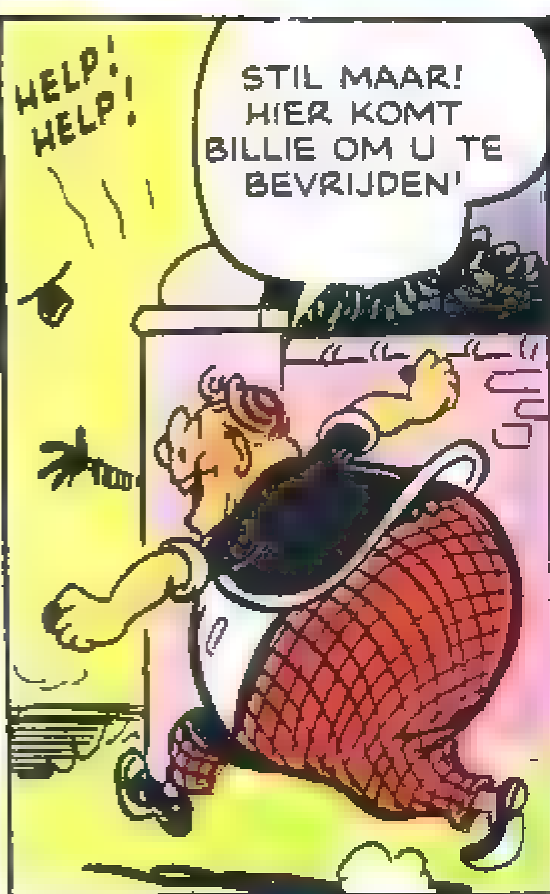

LATER IN HET DORP...
CAFÉ
WACHT EENS, IK HEB EEN IDEE!

U OVERVALT MENEER KWEL, TERWIJL HIJ EEN WANDELING MAAKT! DAN KOM IK OM HEM TE BEVRIJDEN!
GOED!
10,-

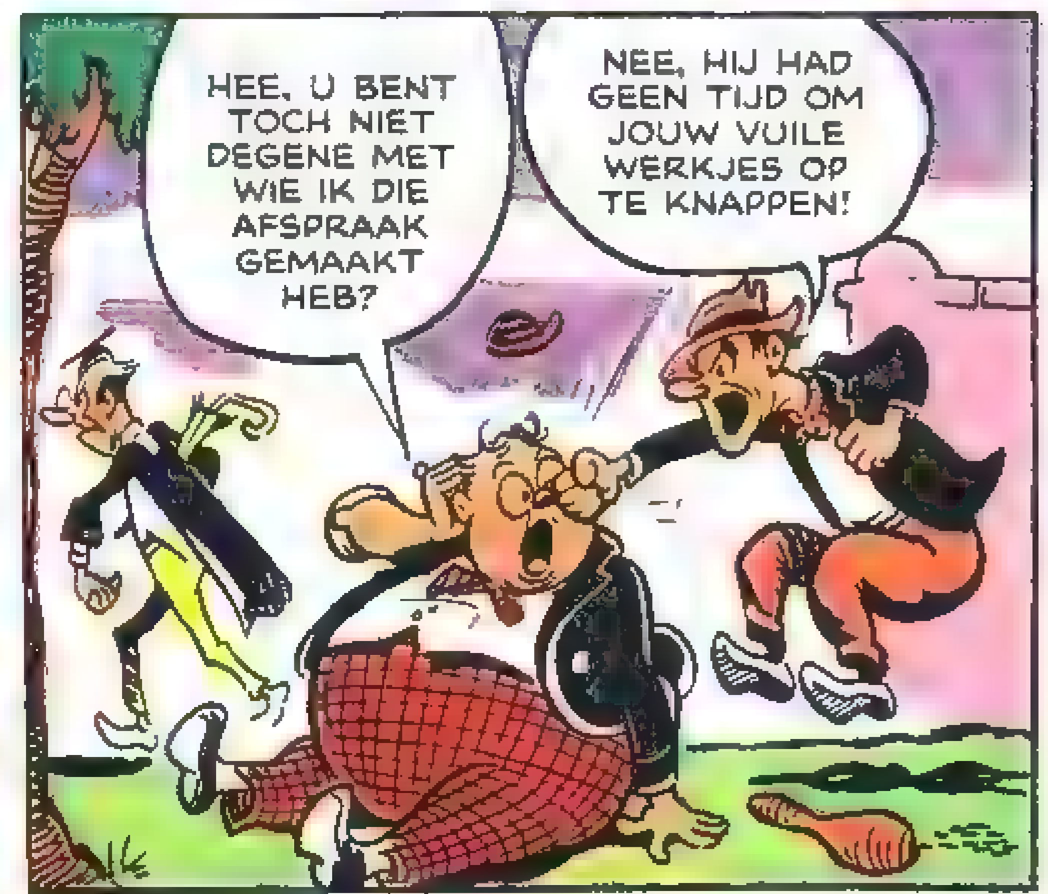

ZEG, PIET, WIL JIJ DAT KLUSJE OPKNAPPEN? IK HEB GEEN TIJD!
GOED!

HA, HA, DAAR GAAT MENEER KWEL! NU ZUL JE IETS BE-LEVEN!

HEE, WAT HOOR IK DAAR VOOR GERITSEL IN DE STRUIKEN?
DE ZAAK LOOPT PRIMA! ALLES GEBEURT PRE-CIES OP TIJD!

HELP! HELP!
STIL MAAR! HIER KOMT BILLIE OM U TE BEVRIJDEN!

VERDWIJN ONMIDDELLIJK OF IK ROEP DE POLITIE!
HELP!
AU!

HEE, U BENT TOCH NIET DEGENE MET WIE IK DIE AFSPRAAK GEMAAKT HEB?
NEE, HIJ HAD GEEN TIJD OM JOUW VUILE WERKJES OP TE KNAPPEN!

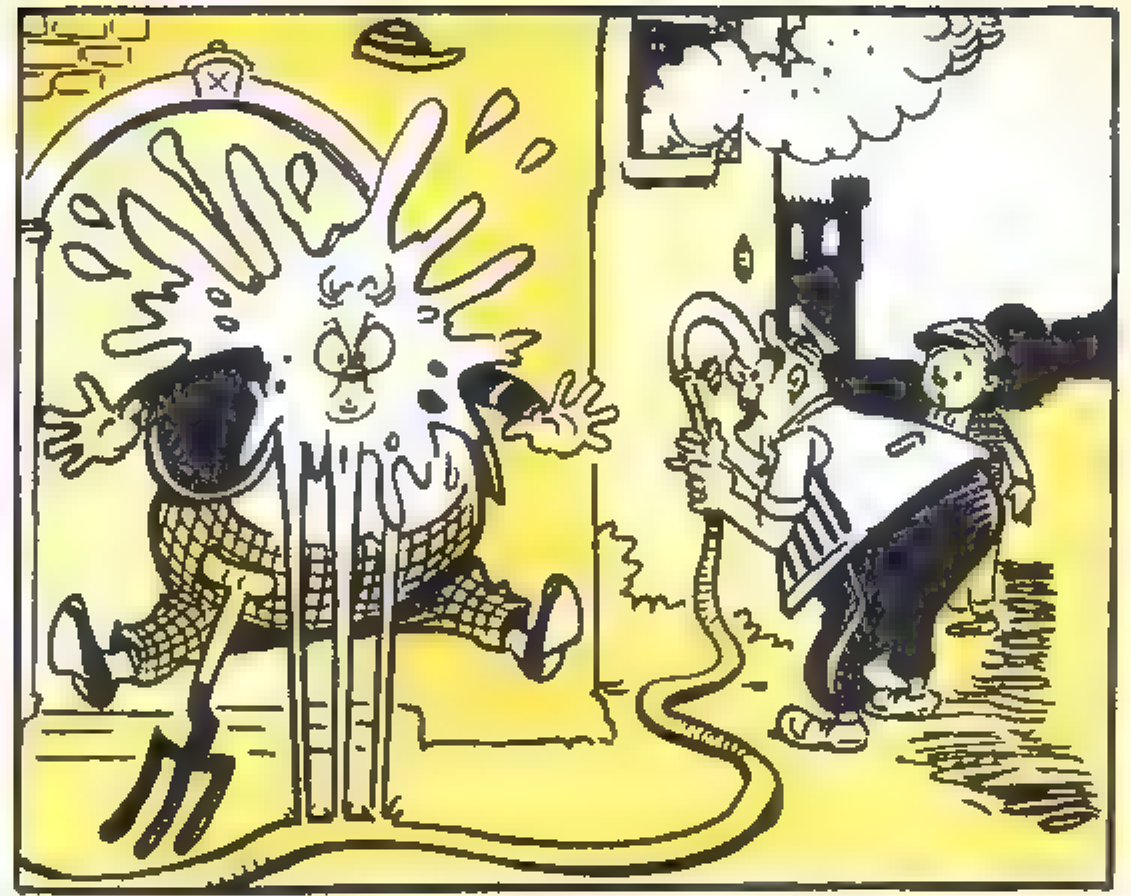

IK ZAL IETS ANDERS MOETEN BEDENKEN! ALS IK NU EENS IEMAND REDDE UIT EEN BRANDEND HUIS...
WAT DOEN WE BIJ BRAND?

IK GA JOU REDDEN UIT EEN BRAN-DENDE KAMER, JAN, MAAR HET IS NIET ECHT, HOOR!
JAN KLEIN

ZO, NU BLIJF JE IN JE KAMER TOT IK JE KOM REDDEN!

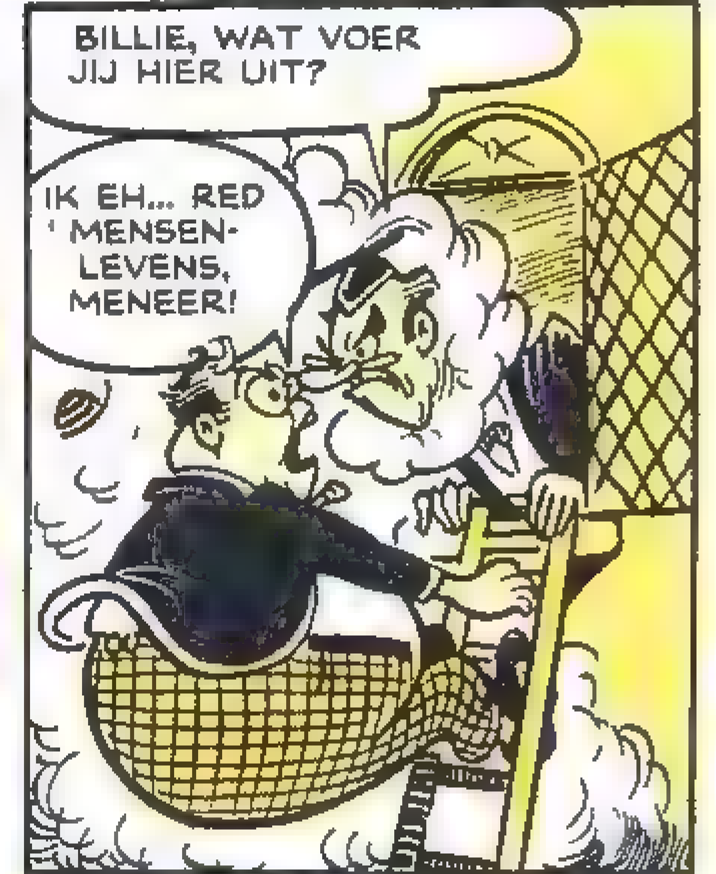
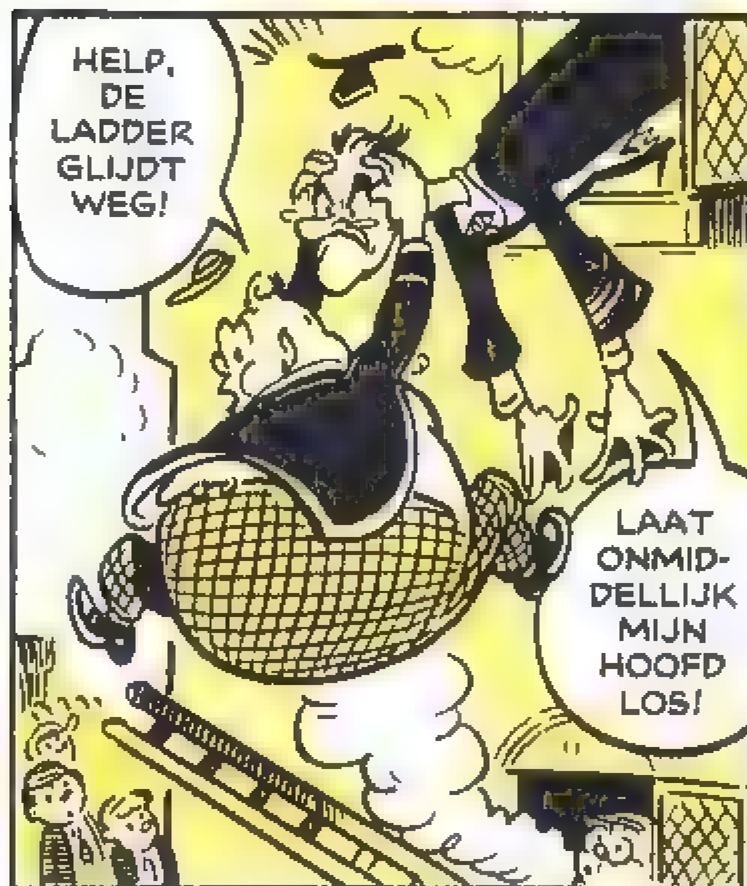

NU MOET IK GAUW EEN LADDER HALEN EN DAN GAAT HET GEBEUREN!

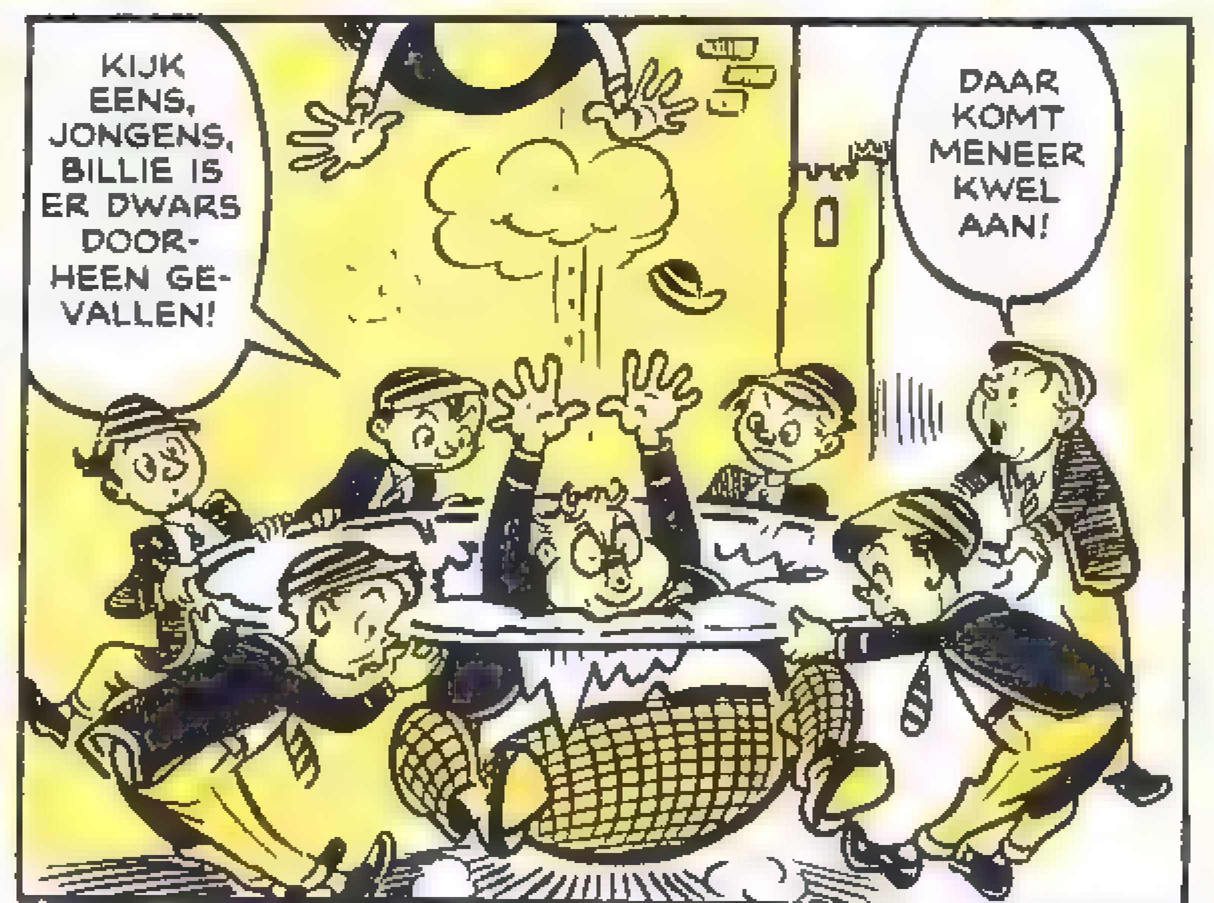
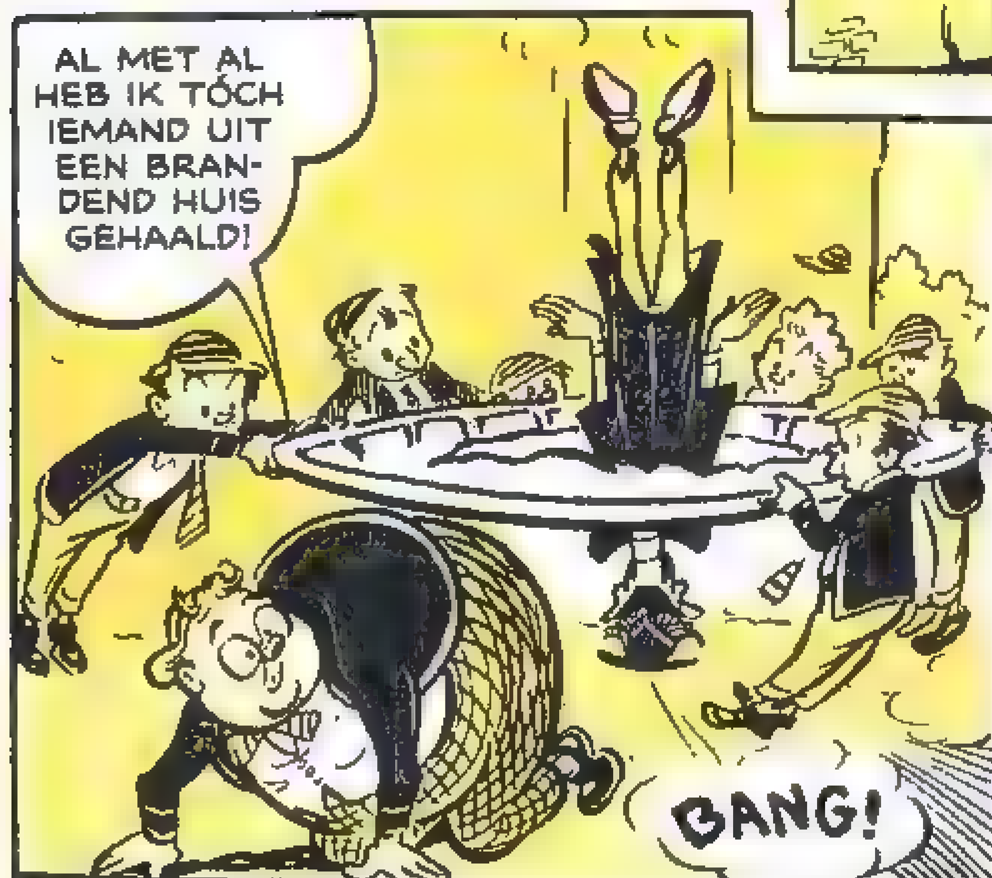
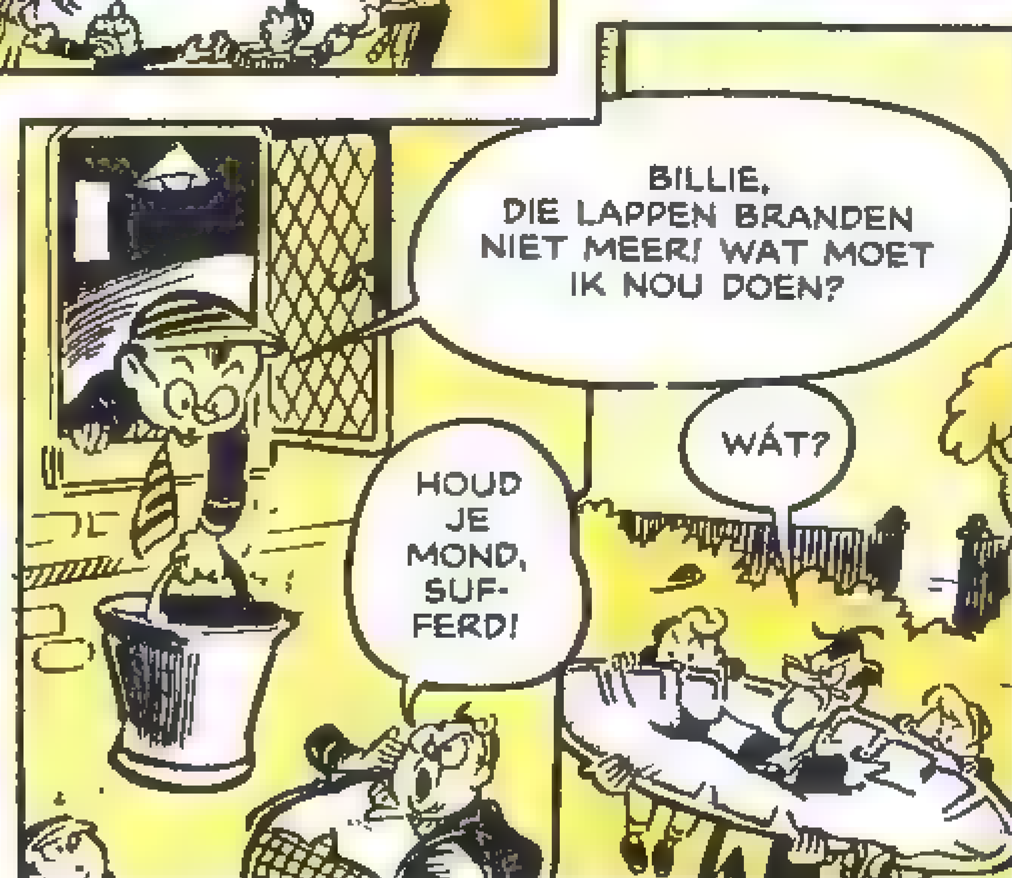

ALS IK HET NIET DACHT! DE TUINMAN MOET ER ZICH WEER MEE BEMOEIEN!
IK ZAL DAT BRANDJE WEL EVEN BLUSSEN, JONGENS!

DAT ZUL JE NIÉT, WANT IK WIL EEN HELD WORDEN!

WACHT MAAR, IK ZAL JAN WEL EVEN UIT ZIJN BRANDENDE KAMER HALEN!

HÈ, IK KAN NIKS ZIEN! WAAR IS JAN ZIJN RAAM NOU?
HIERZO, BILLIE!

INTUSSEN IN DE KAMER VAN MENEER KWEL...
LIEVE HELP, WAAR KOMT AL DIE ROOK VANDAAN?

BILLIE, WAT VOER JIJ HIER UIT?
IK EH... RED MENSEN-LEVENS, MENEER!

HELP, DE LADDER GLIJDT WEG!
LAAT ONMID-DELLIJK MIJN HOOFD LOS!

HELP! IK KAN ME-ZELF NIET MEER HOUDEN!
KALM BLIJ-VEN, MENEER! SPRING MIJ MAAR ACH-TERNA!

KIJK EENS, JONGENS, BILLIE IS ER DWARS DOOR-HEEN GE-VALLEN!
DAAR KOMT MENEER KWEL AAN!

AL MET AL HEB IK TÓCH IEMAND UIT EEN BRAN-DEND HUIS GEHAALD!
BANG!

BILLIE, DIE LAPPEN BRANDEN NIET MEER! WAT MOET IK NOU DOEN?
WÁT?
HOUD JE MOND, SUF-FERD!

DIT WAS ZEKER EEN GRAPJE, HÈ?
UIT-GANG

BIJ MIJ GAAT ALTIJD ALLES FOUT! HOE KAN IK NU TOCH EEN HELD WORDEN?

WAAR IS HIJ?

HELP! LOPEN, JONGENS!

HET PAARD VAN BOER DE BEER IS OP HOL GESLAGEN!

BOER DE BEER

KRAK!

DAT WAS PRECIES OP TIJD! NU BEN IK EEN HELD!

JA, DAT HEB JE KEURIG GEDAAN!

BILLIE HEEFT HET PAARD TEGENGEHOUDEN!

LATER OP SCHOOL...

KOM EENS HIER, BILLIE!

NU MAG IK ZEKER OP DE HELDENSTOEL GAAN ZITTEN, MENEER?

HELDENSTOEL

GEEN SPRAKE VAN! HOE DURF JIJ BOER DE BEER ZIJN KAR ZO TE VERNIELEN?!

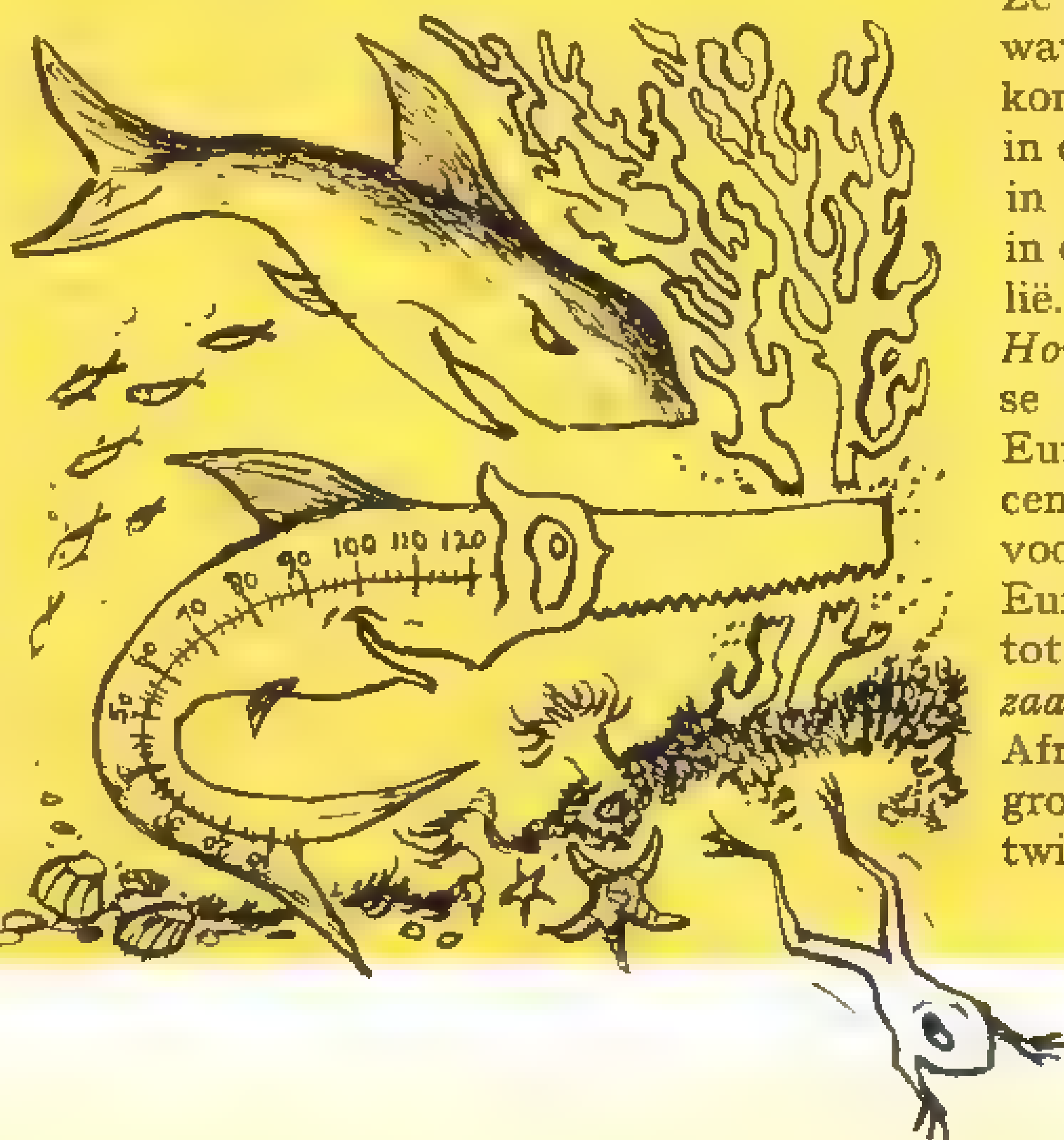
REKENING VOOR VERNIELDE KAR

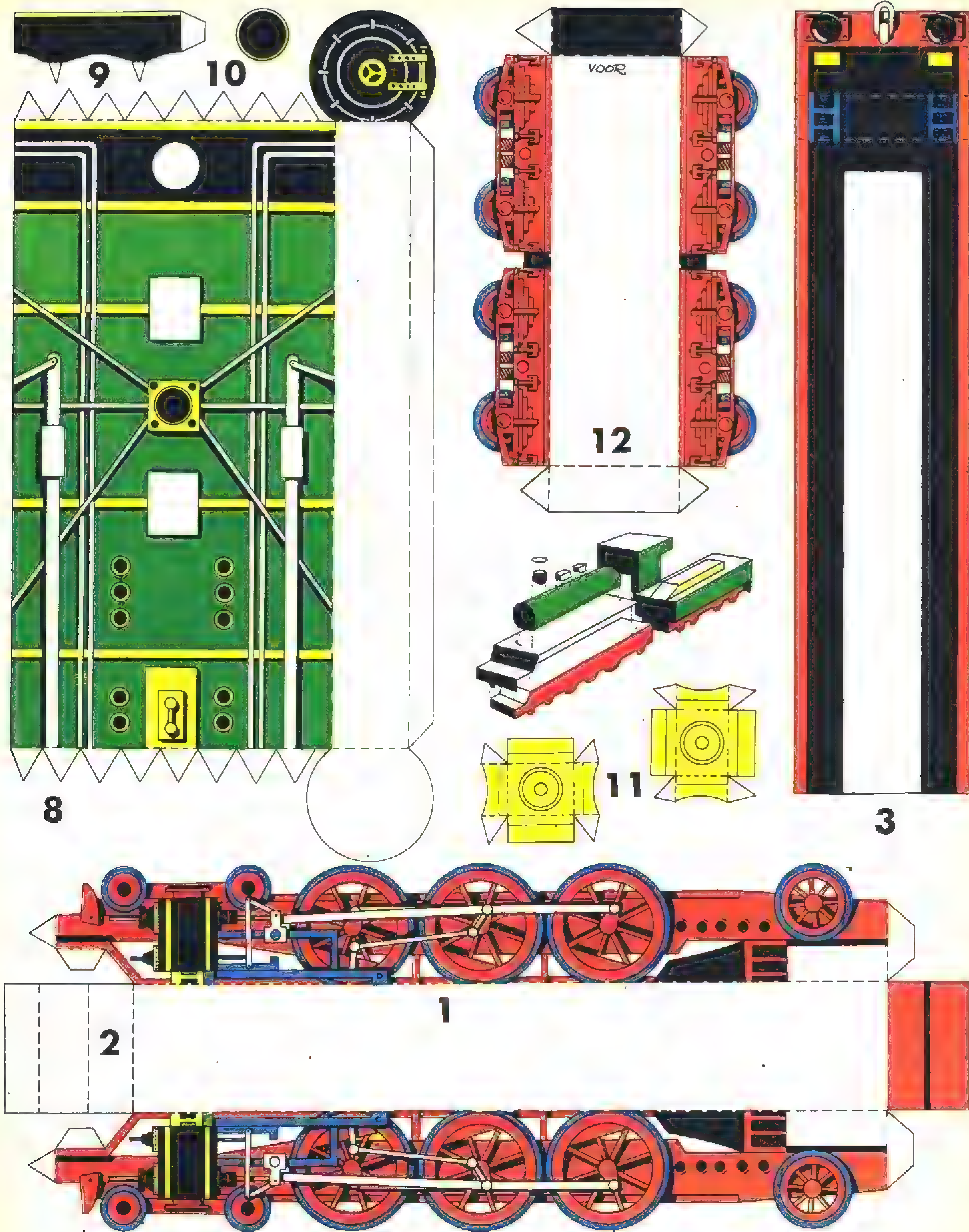
HELP! AU!

Haaien

Verscheidene keren is ons gevraagd hoeveel soorten haaien er nu eigenlijk zijn, hoe lang ze worden enzovoort. We willen daar graag even bij stilstaan. De haai is, zoals jullie weten, een roofzuchtige zeevis. Wat je misschien niet vermoedt is dat er maar liefst tweehonderdvijftig soorten van haaien bestaan, gegroepeerd in negentien families. Natuurlijk kunnen we die niet allemaal behandelen; we geven daarom hieronder een overzichtje van de meest bekende met daarbij een opgave van hun lengte en de plaatsen waar ze voorkomen.

Op de eerste plaats *franjehaaien*. Dit zijn diepzeevissen met een groot verspreidingsgebied. Ze worden gevonden in de kustwateren bij Japan, bij Californië en langs de kust van Noorwegen tot Portugal. Volwassen is deze haai ongeveer twee meter lang. *Zandhaaien* komen vrij algemeen voor langs de kusten van de Atlantische Oceaan. Langs de Amerikaanse kust worden ze gevonden van de Golf van Maine tot aan Florida en ook bij Brazilië treft men ze aan. De grootste zandhaai ooit gemeten was drie meter lang. *Neushaaien* komen op zeer grote diepte voor bij Japan, India, Portugal en in de Indische Oceaan. Deze dieren kunnen vijf meter worden. *Voshaaien* komen voor in de Middellandse Zee en soms ook in de Noordzee. De grootste voshaaien zijn zes meter lang; in 1929 heeft men er bij Nieuwediep een gevangen, die bijna vier meter was. *Reuzenhaaien* zijn (de naam zegt het al) erg groot: hun lengte varieert van tien tot twaalf meter. Ze komen voor in de Europese kustwateren en bij Californië. *Walvishaaien* komen voor in de Golf van Californië en in de Caribische Zee, bij de Filippijnen en in de Rode Zee. *Wobbegongs* komen voor in de tropische zeeën van Azië en Australië. Ze worden ongeveer vier meter. *Hondshaaien* kun je vinden aan de Engelse kust en aan de kusten van Zuid-Europa. Deze haai wordt slechts zeventig centimeter lang. *Hamerhaaien* komen voor langs de Atlantische kusten van Europa en Afrika. Ze worden anderhalf tot twee meter lang. En tenslotte de *zaaghaaien*, die in de buurt van Zuid-Afrika en Australië te vinden zijn; hun grootste lengte bedraagt een meter twintig.

9
10
VOOR
12
8
11
3
1
2

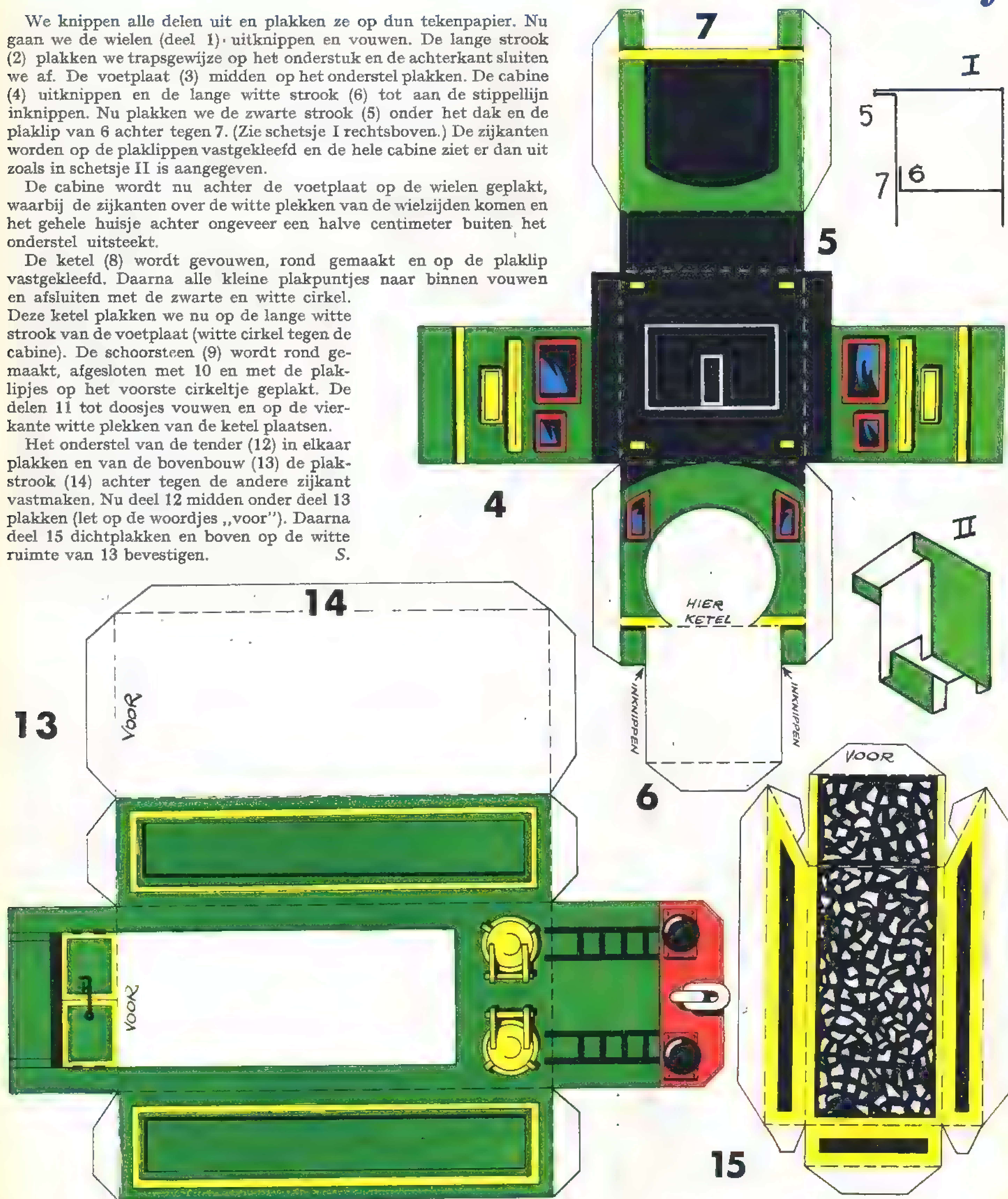
Een buitenlandse stoomlocomotief

We knippen alle delen uit en plakken ze op dun tekenpapier. Nu gaan we de wielen (deel 1) uitknippen en vouwen. De lange strook (2) plakken we trapsgewijze op het onderstuk en de achterkant sluiten we af. De voetplaat (3) midden op het onderstel plakken. De cabine (4) uitknippen en de lange witte strook (6) tot aan de stippellijn inknippen. Nu plakken we de zwarte strook (5) onder het dak en de plaklip van 6 achter tegen 7. (Zie schetsje I rechtsboven.) De zijkanten worden op de plaklippen vastgekleefd en de hele cabine ziet er dan uit zoals in schetsje II is aangegeven.

De cabine wordt nu achter de voetplaat op de wielen geplakt, waarbij de zijkanten over de witte plekken van de wielzijden komen en het gehele huisje achter ongeveer een halve centimeter buiten het onderstel uitsteekt.

De ketel (8) wordt gevouwen, rond gemaakt en op de plaklip vastgekleefd. Daarna alle kleine plakpuntjes naar binnen vouwen en afsluiten met de zwarte en witte cirkel. Deze ketel plakken we nu op de lange witte strook van de voetplaat (witte cirkel tegen de cabine). De schoorsteen (9) wordt rond gemaakt, afgesloten met 10 en met de plaklipjes op het voorste cirkeltje geplakt. De delen 11 tot doosjes vouwen en op de vierkante witte plekken van de ketel plaatsen.

Het onderstel van de tender (12) in elkaar plakken en van de bovenbouw (13) de plakstrook (14) achter tegen de andere zijkant vastmaken. Nu deel 12 midden onder deel 13 plakken (let op de woordjes „voor"). Daarna deel 15 dichtplakken en boven op de witte ruimte van 13 bevestigen. *S.*

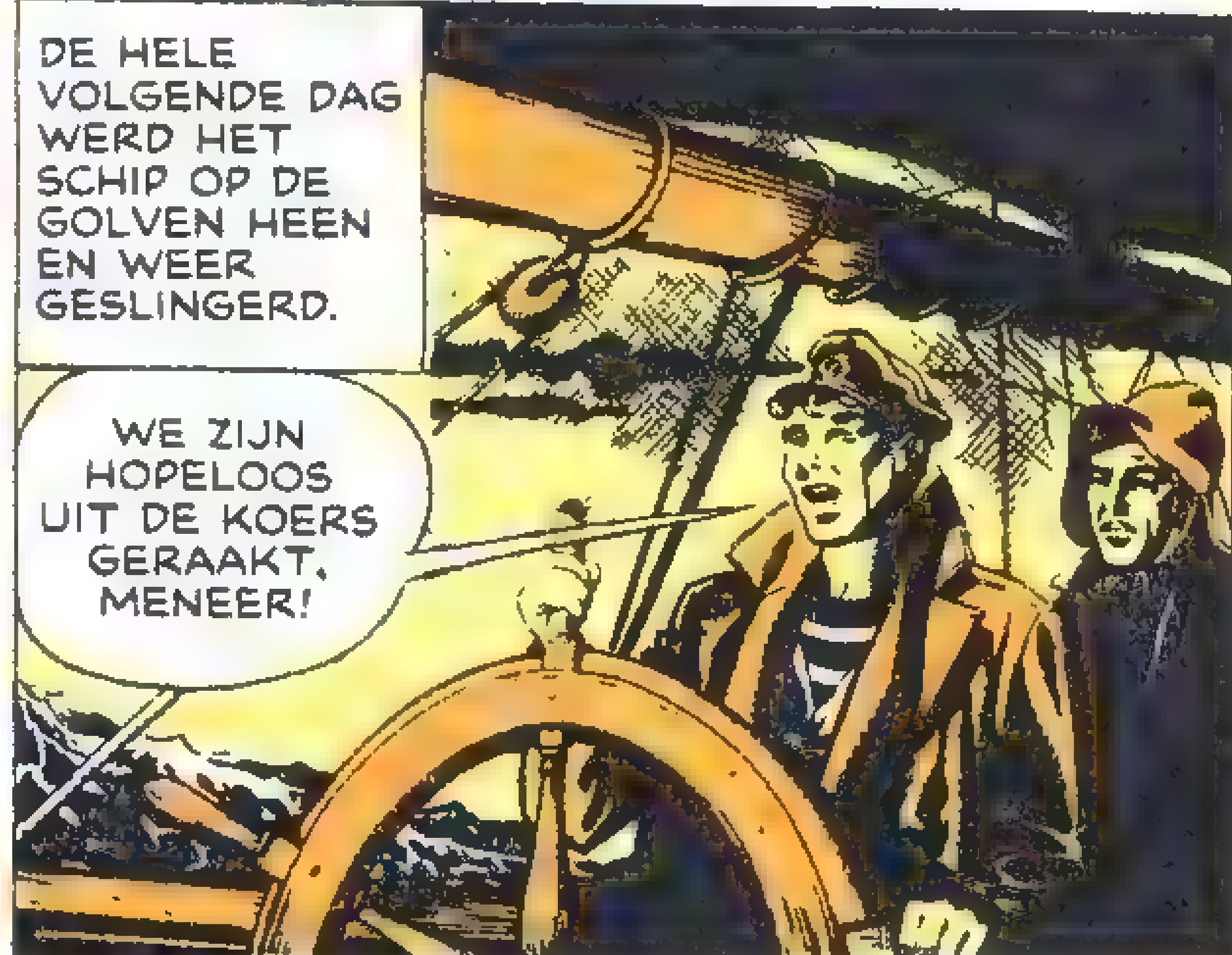

De reis om de wereld in 80 dagen

DE ENGELSMAN PHILEAS FOGG WILDE IN 1872 AAN ZIJN VRIENDEN BEWIJZEN, DAT HET MOGELIJK WAS OM IN TACHTIG DAGEN OF MINDER ROND DE WERELD TE REIZEN. SAMEN MET ZIJN BEDIENDE PASSEPARTOUT GING HIJ OP REIS. ONDERWEG WERDEN ZIJ GESCHADUWD DOOR DETECTIVE FIX, DIE DACHT DAT ZE BANK-ROVERS WAREN. IN HONGKONG HUURDE FOGG EEN SCHOENER VOOR DE REIS NAAR YOKOHAMA.

TWEE DAGEN DUURDE HET NOODWEER, MAAR OP DE MORGEN VAN DE DERDE DAG GING DE WIND LIGGEN.

HET SPIJT ME, MENEER, MAAR IK VREES DAT WE NIET OP TIJD IN YOKOHAMA ZULLEN AANKOMEN!

TOCH MOET U HET PROBEREN, KAPITEIN!

DE REST VAN DE REIS VERLIEP VLOT EN FOGG KREEG WEER HOOP. MAAR EEN PAAR MIJL VOOR YOKOHAMA KWAM EEN GROOT SCHIP IN ZICHT.

WE ZIJN TE LAAT! DAT IS HET SCHIP NAAR SAN FRANCISCO!

TOEN DE AMERIKAANSE BOOT, DE GENERAAL GRANT, YOKOHAMA VERLATEN HAD, ZEI DE KAPITEIN TOT ZIJN DERDE OFFICIER:

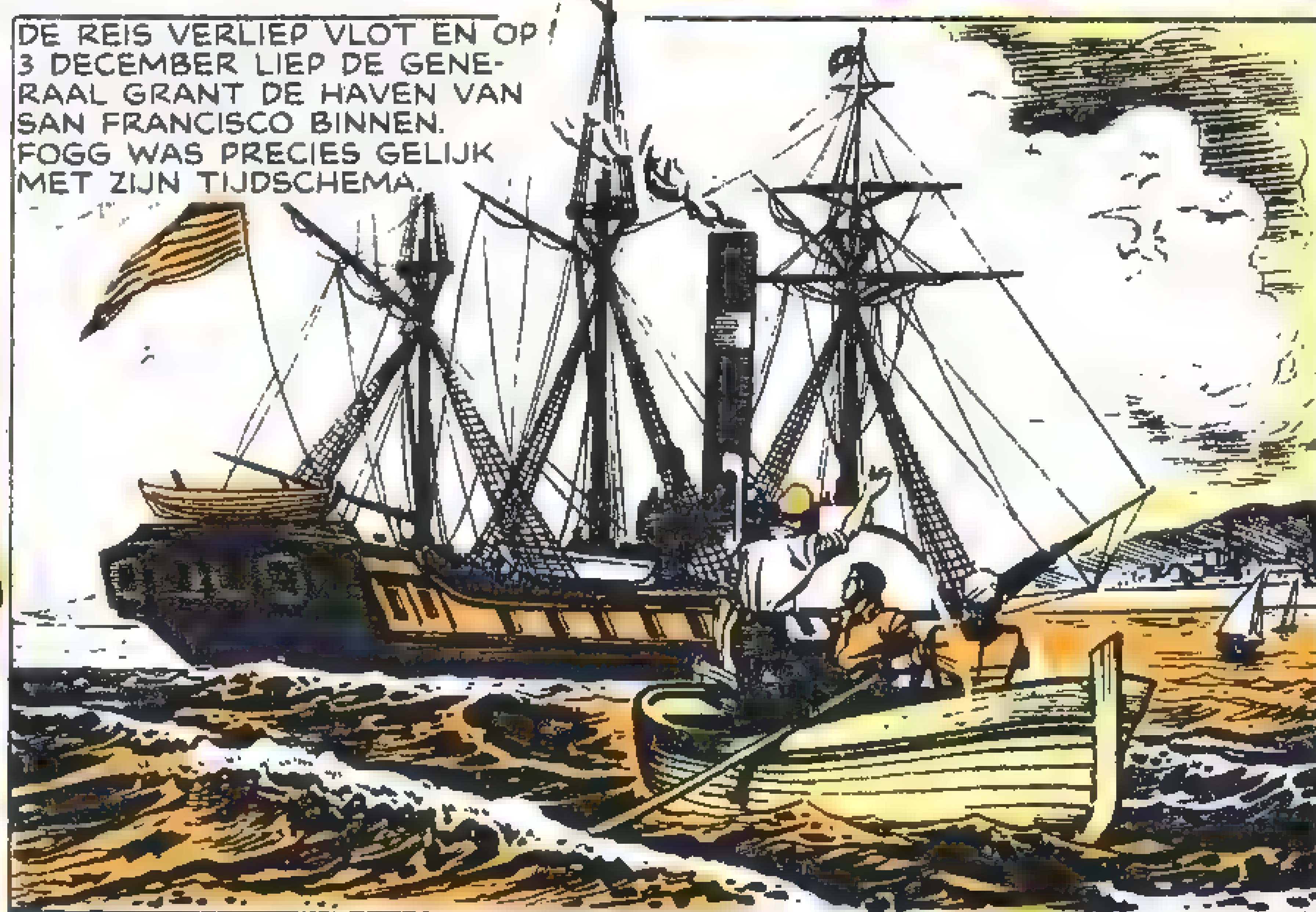

MAAR OPEENS:
DIE SCHOENER HEEFT DE VLAG HALFSTOK!
DAT IS HET NOODSEIN! VOLLE KRACHT VOORUIT!

ENIGE TIJD LATER STAPTEN FOGG, PASSEPARTOUT EN FIX AAN BOORD VAN DE GENERAAL GRANT.
U DENKT TOCH NIET DAT MIJN SCHIP EEN PONTVEER IS?
NEEM ME NIET KWALIJK, KAPITEIN, MAAR IK MOET PER SE OP 3 DECEMBER IN SAN FRANCISCO ZIJN!

MAAR TOEN FOGG ALLES HAD UITGELEGD, WERD DE KAPITEIN VRIENDELIJKER.
DE PURSER ZAL U EEN HUT WIJZEN. U KUNT AAN HEM OOK UW PASSAGEGELD BETALEN.
DANK U!

DE REIS VERLIEP VLOT EN OP 3 DECEMBER LIEP DE GENERAAL GRANT DE HAVEN VAN SAN FRANCISCO BINNEN. FOGG WAS PRECIES GELIJK MET ZIJN TIJDSCHEMA.

FOGG INFORMEERDE WANNEER ER EEN TREIN NAAR NEW YORK VERTROK. DAT BLEEK DIE AVOND OM ZES UUR TE ZIJN.
WE MOETEN OP 11 DECEMBER IN NEW YORK ZIJN, WANT DAN VERTREKT ER EEN BOOT NAAR LONDEN.

FOGG NAM DE TREIN NAAR NEW YORK EN DE REIS LEEK AANVANKELIJK VLOT TE VERLOPEN.

MAAR MIDDEN IN DE STAAT NEBRASKA KWAM DE TREIN ONVERWACHT TOT STILSTAND.
ER STAAT IEMAND MET EEN RODE VLAG OP DE RAILS!

PASSEPARTOUT ZAG DE CONDUCTEUR EN DE MAN MET ELKAAR PRATEN.
U KUNT NIET VERDER! DRIE KILOMETER VERDEROP STAAT EEN BRUG OP INSTORTEN!

8

Het geheim van de groene woonwagen

door Stephen Mogridge

KORTE INHOUD: *Dick en Basil Sullivan logeren met hun ouders in een caravankamp in Cornwall. Zij sluiten vriendschap met een jongen uit de buurt: Yves Trettan. Samen met hem bekijken ze vanaf een heuvel een raketbasis en maken de lancering mee van een raket, die echter mislukt. Even later ontdekken ze in een bos een woonwagen en maken kennis met de bewoner, een zigeuner. De jachtopziener van Het Smokkelaarsnest, een villa in de buurt, verschijnt ten tonele en wil de zigeuner wegjagen, echter zonder succes. Er vindt weer een lancering van een raket plaats, die ook nu weer mislukt. Dick krijgt een vermoeden, dat zich iemand in de woonwagen verborgen houdt, en dit vermoeden wordt bevestigd. De jongens maken kennis met een tweede zigeuner en Dick ontdekt dat de woonwagen een dak van doorzichtig plastic heeft. Later nemen de jongens een kijkje in de woonwagen. Er blijken zich allerlei instrumenten in te bevinden. De jongens worden ontdekt en op dat ogenblik verschijnen drie mannen, die hen en een van de zigeuners gevangennemen.*

Uit het bos naderde een vijfde man, 'n rijzige, voornaam uitziende figuur in een licht kostuum. Na een paar woorden met de mannen gewisseld te hebben stapte hij de woonwagen binnen. Een paar minuten later kwam hij weer te voorschijn, in zijn handen wrijvend alsof hij een kostbare schat ontdekt had. Hij fluisterde iets tegen monsieur Martin, die tevreden knikte en onmiddellijk bevelen aan zijn ondergeschikten begon te geven.

„Zo, vrienden," zei hij tegen de vier gevangenen. „We gaan jullie naar een veiliger plekje brengen!" Hij grinnikte. „Het lijkt me het beste, dat jullie de nacht in *Het Smokkelaarsnest* doorbrengen."

Dick probeerde zich los te wringen, maar het was verloren moeite. „U kunt ons niet zo maar ontvoeren!" zei hij. „Als we tegen etenstijd niet thuis zijn, zullen onze ouders onmiddellijk de politie waarschuwen!"

„Ach ja, jullie ouders. . . " Monsieur Martin wendde zich tot Basil. „Heb je tegen je vader en moeder gezegd, dat je naar *Het Smokkelaarsnest* zou gaan om die zwarte irissen te zien?"

„Ja zeker heb ik dat," antwoordde Basil.

Monsieur Martin keek een ogenblik peinzend om zich heen en toen hij de vertrapte zwarte irissen op de grond zag liggen, gleed er een sluw glimlachje om zijn lippen. „Kijk eens aan. Dat komt prachtig uit. Vertrapte bloemen op de grond en de woonwagen verdwenen. . . Het kan gewoon niet mooier. We zullen ook nog een paar van die bloemen op de weg daar rondstrooien en dan is het bewijs helemaal compleet. Als jullie ouders naar jullie komen vragen, zeggen we dat jullie wat bloemen zijn komen

plukken en daarna vertrokken zijn, maar dat de jachtopziener jullie later in de middag even buiten het bos met een stel zigeuners heeft zien praten. Ze gaan dan natuurlijk hier kijken en merken, dat de woonwagen vertrokken is. . . Nee, ze zullen jullie heus niet in *Het Smokkelaarsnest* komen zoeken en wat ze na morgenochtend doen, kan geen kwaad meer voor ons!"

Terwijl de Fransman met de gevangenen stond te praten, bekeek de man in het lichte kostuum de dunne rubberbuis die vanuit de woonwagen naar de grond liep. Hij gaf er voorzichtig een paar rukjes aan en trok toen een stevige koperdraad uit de grond. Het was de aardleiding voor de radio-installatie.

Toen de paarden waren ingespannen, droeg een van de donkergeklede mannen Dick de woonwagen binnen en smeet hem ruw op het onderste bed, daarna Basil. Yves werd op het bovenste bed gelegd en de man van de Inlichtingendienst op de grond, waar hij even later was ingesloten door kartonnen dozen, een emmer, de gascilinder en andere dingen die onder de woonwagen gestaan hadden.

Terwijl de donkergeklede mannen snel en bijna geruisloos heen en weer liepen, fluisterde Dick tegen Basil: ,,Hebben jullie die andere man nog in het bos gezien? Die Alan?"

,,Ja. We botsten bijna tegen hem op in het struikgewas en hij kwam ons onmiddellijk achterna. Maar we renden door en vlak bij het huis zagen we de jachtopziener, die we vertelden dat we achterna gezeten werden en dat de zigeuners van de woonwagen in werkelijkheid spionnen waren. Hij ging met zijn geweer in de aanslag het bos in en dwong Alan met zijn handen boven zijn hoofd voor hem uit te lopen naar het huis. Meneer Jackson en monsieur Martin kwamen naar buiten en we vertelden over de radio-installatie in de woonwagen en. . . en toen riep monsieur Martin iets tegen meneer Jackson en rende het bos in."

,,En zijn jullie toen achter hem aangegaan?"

,,Ja. De oude meneer Jackson riep nog, dat we naar huis moesten gaan, maar we dachten aan jou en. . . "

,,En waar is Alan gebleven?"

,,Toen we achter monsieur Martin aanrenden, stond hij met zijn rug tegen een muur van het huis. De jachtopziener hield hem onder schot."

,,Dus Alan is ook gegrepen!" Dick klemde zijn lippen op elkaar.

,,Wat heeft dit allemaal te betekenen, Dick?" vroeg Basil. ,,Het is zo vreemd en verward."

,,Ja. We hebben een afschuwelijke vergissing begaan, Basil," antwoordde Dick. De twee mannen in de woonwagen waren geen spionnen, maar leden van de Inlichtingendienst. En de spionage werd bedreven vanuit *Het Smokkelaarsnest*."

Op dat moment kwam de woonwagen met een schok in beweging. Monsieur Martin liep voor de paarden uit met een paar zwarte irissen in zijn hand en hij liet er af en toe een vallen op het smalle pad, dat naar de grote weg leidde.

De woonwagen reed steunend en piepend de oprijlaan van *Het Smokkelaarsnest* op en kwam tot stilstand achter het huis. Een voor een werden de gevangenen het huis binnengedragen en toen Dick als laatste de woonwagen verliet, zag hij dat de grote donkergroene auto de garage uitgereden werd. Waarschijnlijk moest hij plaats maken voor de woonwagen, die natuurlijk niet open en bloot op de binnenplaats mocht blijven staan.

Twee van de donkergeklede mannen droegen Dick door een lange gang en via een steile trap naar een kelder. Het was er donker en het duurde even voor hij Basil, Yves en de man van de Inlichtingendienst naast elkaar tegen de achtermuur zag liggen.

Monsieur Martin kwam persoonlijk controleren of de gevangenen wel goed gebonden waren en hij gaf een van zijn mannen opdracht het touw om Dicks armen iets steviger vast te knopen. Toen vertrok het gezelschap.

,,We mogen blij zijn, dat ze ons geen prop in de mond gestopt hebben," zei Dick grimmig, toen ze alleen waren.

,,Ze weten dat we hier zo hard kunnen schreeuwen als we maar willen zonder dat iemand ons hoort," antwoordde Yves

De man van de Inlichtingendienst keek om zich heen. ,,Waar is Alan?" vroeg hij.

,,Ik geloof dat ze hem net komen binnenbrengen," zei Basil.

De kelderdeur werd ruw opengegooid en twee mannen droegen een vijfde gevangene binnen en legden hem naast de anderen. Maar het was niet de man van de verbindingsdienst — het was de gorilla.

Niemand zei een woord tot de donkergeklede mannen de kelder uit waren en de deur achter zich hadden gesloten. En toen begonnen Basil en Dick een stortvloed van vragen te stellen aan de jachtopziener van *Het Smokkelaarsnest*.

Maar de man schudde zijn hoofd. ,,Schei maar uit, jongens. Ik weet ook niet wat er allemaal aan de hand is hier," zei hij op sombere toon. ,,Een paar minuten geleden stond ik nog met mijn geweer in de aanslag voor die rare zigeuner en ineens werd ik van achteren gegrepen door twee of drie van die stille snuiters, die de laatste weken hier logeren. Ze bonden me met dikke stukken touw en droegen me hierheen."

,,En wat is er met Alan gebeurd? Mijn collega!" vroeg de man van de Inlichtingendienst.

,,Die bonden ze de handen op de rug en toen namen ze hem mee naar boven!"

,,Om hem te ondervragen natuurlijk," mompelde de jongeman. ,,Straks zullen ze mij wel komen halen."

Dick liet zijn blik door de kelder gaan. ,,We moeten zien te ontsnappen," zei hij

Maar hoe? De deur was van dik eikehout. Het enige raampje van de kelder was veel te klein om erdoor te kruipen. En de muren zagen er zo ondoordringbaar uit als de wanden van een middeleeuwse kerker.

Monsieur Martin gaf een van zijn mannen opdracht het touw om Dicks armen iets steviger vast te knopen.

De jachtopziener schudde zijn hoofd. „We hebben geen schijn van kans om te ontsnappen!" verzuchtte hij.

Maar Dick was nog lang niet bereid alle hoop op te geven. „Ze hebben vergeten ons te fouilleren," zei hij. „Ik heb in ieder geval mijn zakmes nog. Ik zal me naar jou toe rollen, Basil, en dan moet jij proberen het uit mijn zak te halen."

Dick verplaatste zich snel in de richting van Basil en hij was net zo ver, dat zijn jongere broer met veel moeite een hand in zijn broekzak kon wurmen toen de deur van de kelder voor de tweede maal werd geopend. Zwijgend daalden twee mannen de trap af en lieten gevangene nummer zes op de grond zakken. Het was Alan.

„En? Wat is er gebeurd, Alan?" vroeg zijn collega zodra de deur weer in het slot was gevallen.

„Ze hebben me een paar dingen gevraagd. Niet veel. Ik denk dat ze het eigenlijke verhoor pas houden als ze de woonwagen doorzocht hebben." Hij zweeg een ogenblik en voegde er toen aan toe: „Ik ben bang, Paul. Bang voor de dingen, die ons te wachten staan."

„De dingen die ons te wachten staan?" herhaalde Yves.

„Ja. Ze zijn van plan ertussenuit te knijpen en de eerstvolgende raket die afgevuurd wordt langs radiografische weg hierheen te leiden. En dan zijn we er onherroepelijk geweest. De *Lichtflits* is zwaar genoeg om *Het Smokkelaarsnest* in een keer van de aardbodem weg te vagen."

HOOFDSTUK XI

In de kelder

Secondenlang was het doodstil in de kelder. En toen begonnen ze plotseling allemaal tegelijk door elkaar heen te praten. Iedereen wilde meer bijzonderheden weten.

Maar Alan weigerde verder nog iets los te laten. „Stilte!" zei hij, de leiding nemend. „Ik heb eerst een en ander te vragen aan de jachtopziener."

Meneer de gorilla vertelde, dat monsieur Martin en zijn mannen ongeveer drie weken geleden waren aangekomen. Monsieur Martin was al eens eerder geweest. Een paar keer zelfs. „Ze kwamen in twee grote, zwarte auto's laat in de avond en ik hoorde ze uren achtereen met koffers en andere bagage sjouwen. Ik vond het wel vreemd, maar ik had er niets mee te maken en bovendien lag ik al in bed. Ik heb een kamer boven de stallen."

„Kookt u ook voor meneer Jackson of is er nog meer personeel?" vroeg Alan.

„Ja, meneer en mevrouw Topps doen de huishouding. Verder is er niemand. Mevrouw Topps kookt en haar man knapt alle mogelijke klusjes op. Ze zijn al jaren bij de oude heer in dienst," antwoordde de jachtopziener. „Je kunt zeggen dat ze hier thuishoren. Ze zorgen ook voor de katten."

„Ach ja... de katten!" Alan trok zijn wenkbrauwen op. „Het zou me niets verbazen als de oude heer de katten in veiligheid brengt voor de raket op het huis terechtkomt."

„Hij heeft ze tot nu toe nog nooit meegenomen als hij op reis ging," zei de jachtopziener. „Poezen voelen zich het best op hun gemak in hun eigen omgeving, zei hij altijd. Meneer Jackson is werkelijk een goed en edel mens en ik begrijp niet, dat hij iets te maken kan hebben met die spionnen."

„Toch is het zo," antwoordde Alan grimmig.

Basil was nog steeds druk bezig het mes uit Dicks zak op te diepen. „Wat zijn het eigenlijk voor kerels, die spionnen?" vroeg hij aan Alan. „Ik bedoel: waar komen ze vandaan?"

„Het fijne weet ik er ook niet van," antwoordde Alan. „Maar als ik het wel heb, is die monsieur Martin zo'n beetje de leider en die knaap in dat lichte kostuum de technische expert. Hij weet alles van radio-installaties af."

„En zijn ze speciaal hierheen gekomen om de proeven met de *Lichtflits* te saboteren?" vroeg Yves.

„Niet in de eerste plaats om te saboteren, maar om gegevens te verzamelen," zei Alan. „Ik kan jullie wel iets van de achtergronden vertellen. Jullie weten waarschijnlijk, dat geleide projectielen langs radiografische weg bestuurd worden. Vanaf de begane grond houdt men zo'n raket na de lancering als het ware voortdurend in de hand. Men bepaalt de richting, het doel en op een gegeven moment kan men het projectiel ook weer langs radiografische weg tot ontploffing brengen. Jullie begrijpen dat je je tegen dit soort raketten ook het best met behulp van radiogolven kunt verdedigen, maar dan moet je over verschillende technische gegevens beschikken. En voor het verkrijgen van die gegevens heb je spionnen nodig..."

„Hadden monsieur Martin en zijn mannen alle gegevens van de *Lichtflits* onderschept?" vroeg Dick.

„Niet *alle* gegevens, maar wel heel wat," antwoordde Alan. „Zij waren zelfs al zo ver, dat ze het ontploffingsmechanisme kenden en in werking konden stellen, zoals jullie gemerkt hebben. En uitgerekend op het moment, dat we er met veel moeite achter waren gekomen hoe ze onze geheimen hadden ontdekt, kwamen jullie roet in het eten gooien."

Paul gromde. „Het ontdekken van hun werkwijze was van zeer groot belang voor

Engeland en er waren kosten noch moeiten gespaard om hun systeem te ontrafelen." Hij zuchtte. ,,En nu is al ons bewijsmateriaal in hun handen."

Dick beet op zijn lip. ,,Het spijt ons ontzettend. Maar. . . u deed zo verdacht en. . ."

,,Het is gebeurd," onderbrak Alan Dicks verontschuldiging. ,,Ik zou alleen weleens willen weten wat er zo verdacht was in ons optreden."

,,O, van alles." Dick schoof nog iets dichter naar Basil toe. ,,Heb je dat mes nu, Basil? Iets lager met je hand. . ."

Terwijl Basil en Dick zich in allerlei bochten wrongen, vertelde de jachtopziener, dat hij Paul en Alan voor echte zigeuners versleten had. ,,Ik dacht dat jullie stropers waren," zei hij verlegen glimlachend. ,,En daarom wilde ik jullie niet in de buurt van het bos hebben."

Alan lachte. ,,En dat hebt u dan ook wel heel duidelijk laten merken."

,,Hebbes!" riep Basil triomfantelijk uit. Hij had het mes in zijn hand en begon met zijn vingers te peuteren om het open te krijgen. Kostbare, eindeloos lijkende minuten verstreken, maar na verloop van tijd lukte het toch. En toen was het nog maar een kleinigheid om Dicks polsen te bevrijden van het knellende, striemende touw.

Dick begon onmiddellijk de touwen van de anderen door te snijden en enkele seconden later kon iedereen zich weer vrij bewegen. Maar daarmee waren ze nog niet uit de vochtige, donkere kelder.

,,We mogen ze niet de kans geven te ontsnappen met onze spullen," zei Paul. ,,Als er nu maar van de een of andere kant hulp te verwachten was. . . Maar niemand zal op het idee komen naar ons te informeren. We moesten een volslagen radiostilte in acht nemen en we mochten onder geen enkele voorwaarde contact opnemen met de raketbasis. Daarom bevinden we ons in levensgevaar. Het kan dagen duren voor onze superieuren ons missen en dan is het natuurlijk al lang en breed te laat."

,,Luister, ik weet precies hoeveel tijd we nog hebben," zei Alan kalm. ,,Uit de gesprekken die monsieur Martin met zijn mensen voerde, kon ik opmaken dat ze eerst onze woonwagen van onder tot boven gaan bekijken. Daarna proberen ze waarschijnlijk zoveel mogelijk uit Paul en mij los te krijgen en als ze genoeg weten, smeren ze hem en laten ons hier in de kelder achter. Hun radio-installatie staat ergens in het huis opgesteld en kan de eerstvolgende raket automatisch opvangen, hierheen leiden en tot ontploffing brengen. Dat zal om en nabij tien uur vanavond gebeuren, want om tien uur komen ze op de raketbasis weer in actie."

Dick zag in gedachten een strohalm en hij klampte er zich onmiddellijk aan vast. ,,Alan. . . is de politie op de hoogte van het bestaan van jullie woonwagen? Ik bedoel. . . mijn vader zal natuurlijk gaan informeren. . ."

,,Nee, Dick." Alan schudde zijn hoofd. ,,Wij werkten in het diepste geheim en de politie weet nergens van. Je kunt er zeker van zijn dat er geen mens naar ons zal zoeken."

De jachtopziener beefde over al zijn ledematen en zijn gezicht was asgrauw. ,,Hoe laat is het nu?" vroeg hij schor.

,,Even over half zes," antwoordde Paul, een blik op zijn horloge werpend.

Dick stond op. ,,Volgens mij is onze enige kans die kerels te overvallen als ze binnen komen."

,,Waarmee?" Pauls blik ging door de lege kelderruimte. ,,Er ligt hier nog geen steen, die we kunnen gebruiken en zij zijn gewapend!"

Yves begon de muren van de kelder te bekloppen. ,,Dit is vroeger een opslagplaats van smokkelaars geweest," zei hij.

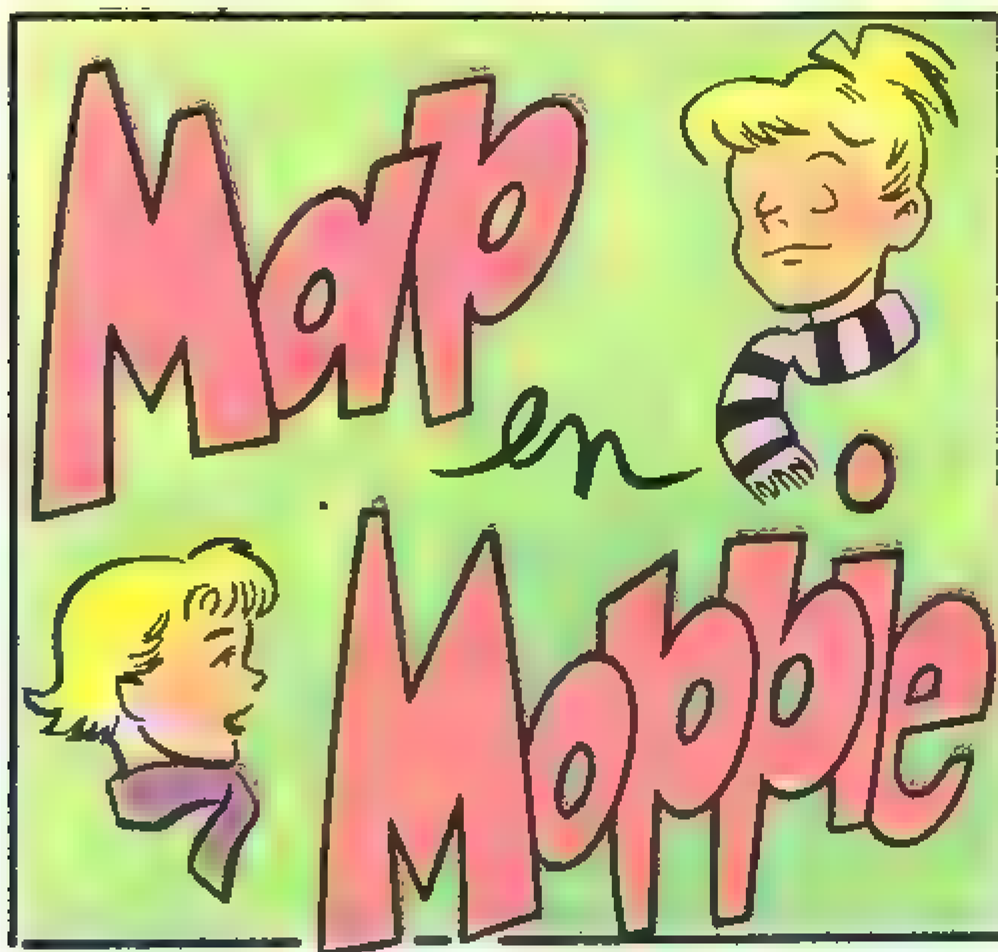
Paul haalde zijn schouders op. ,,Wat wil je daarmee zeggen? Moeten we soms smokkelaartje gaan spelen om de tijd door te brengen?"

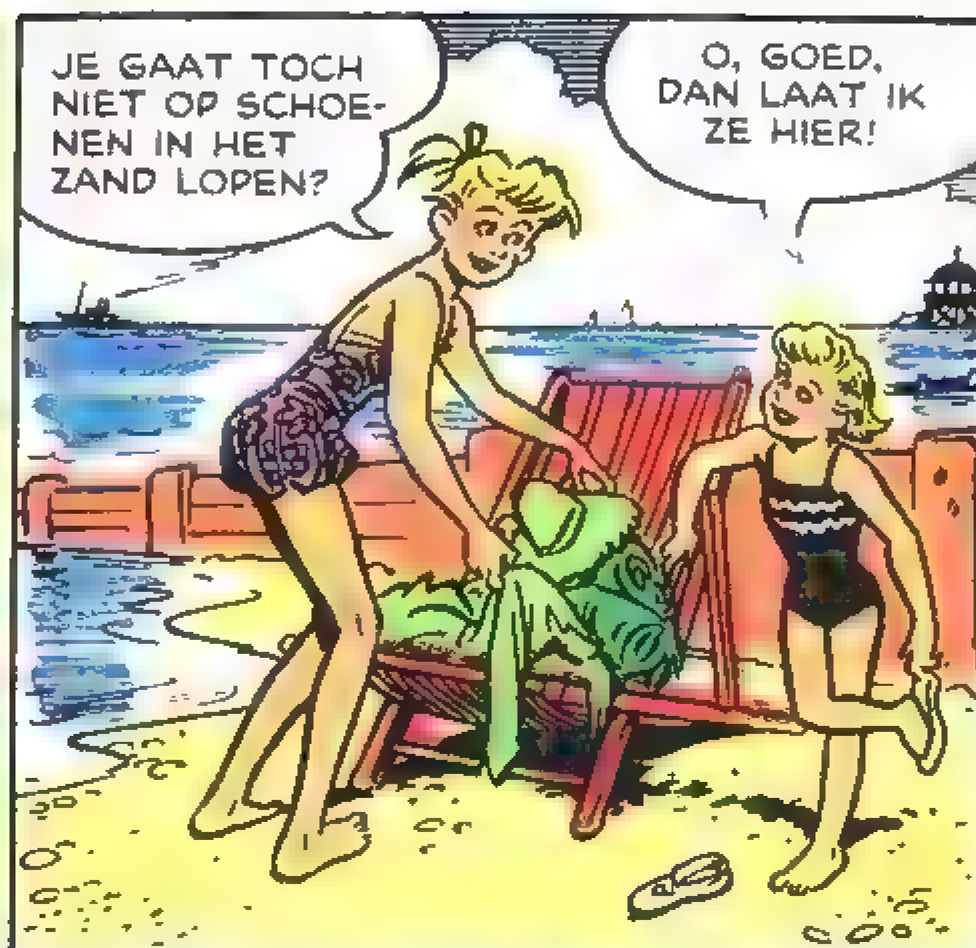
,,Ja, dat wilde ik ongeveer voorstellen," antwoordde Yves koel. ,,Smokkelaars zijn mensen, die zich niet graag laten vangen en het lijkt me lang niet uitgesloten, dat er hier ergens een soort nooduitgang te vinden is."

Yves' kalme mededeling miste zijn uitwerking niet. Het hele gezelschap begon onmiddellijk te zoeken naar een geheime uitgang. Maar de muren waren overal massief en de vloer vertoonde zelfs geen barstje.

Wordt vervolgd

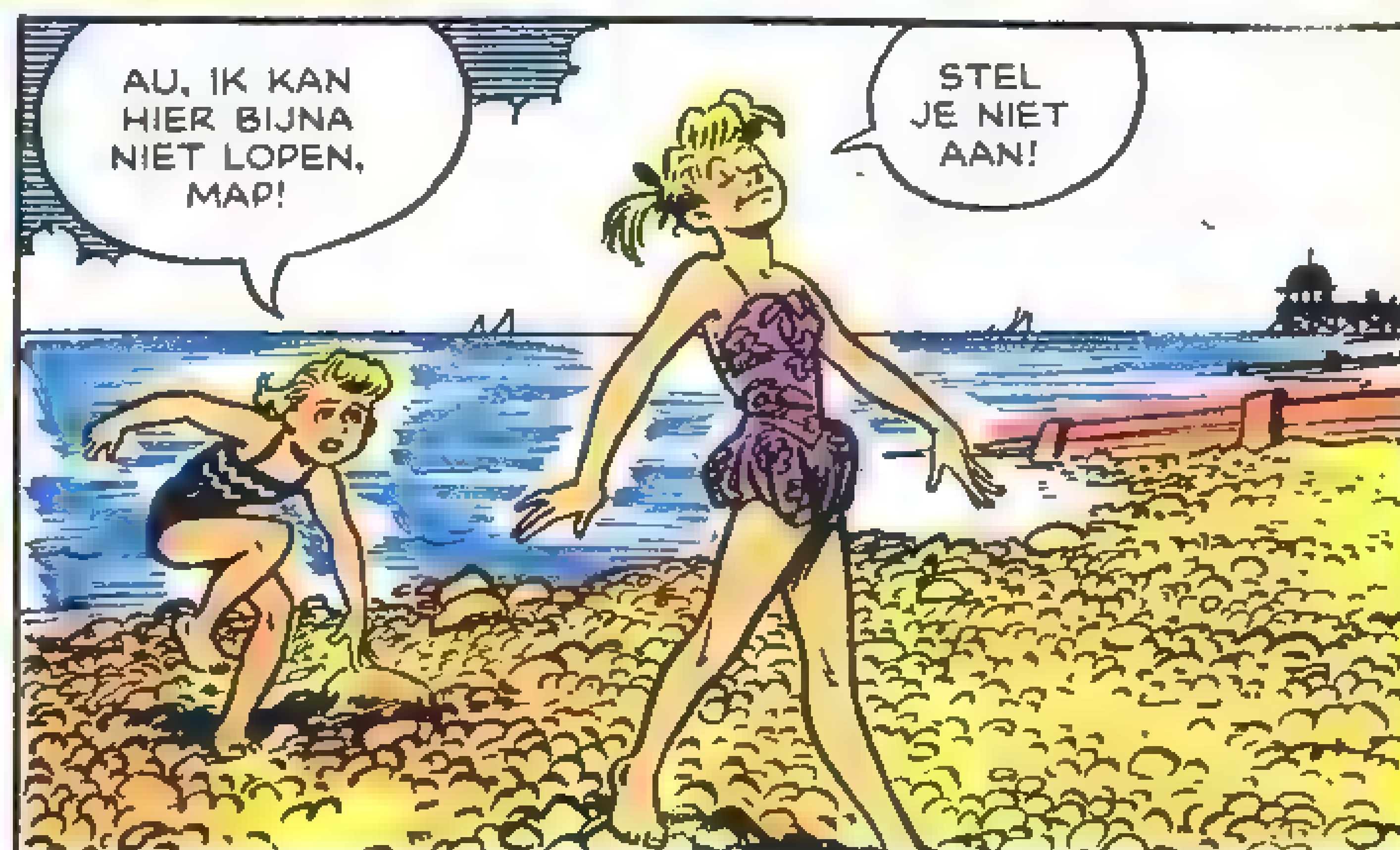

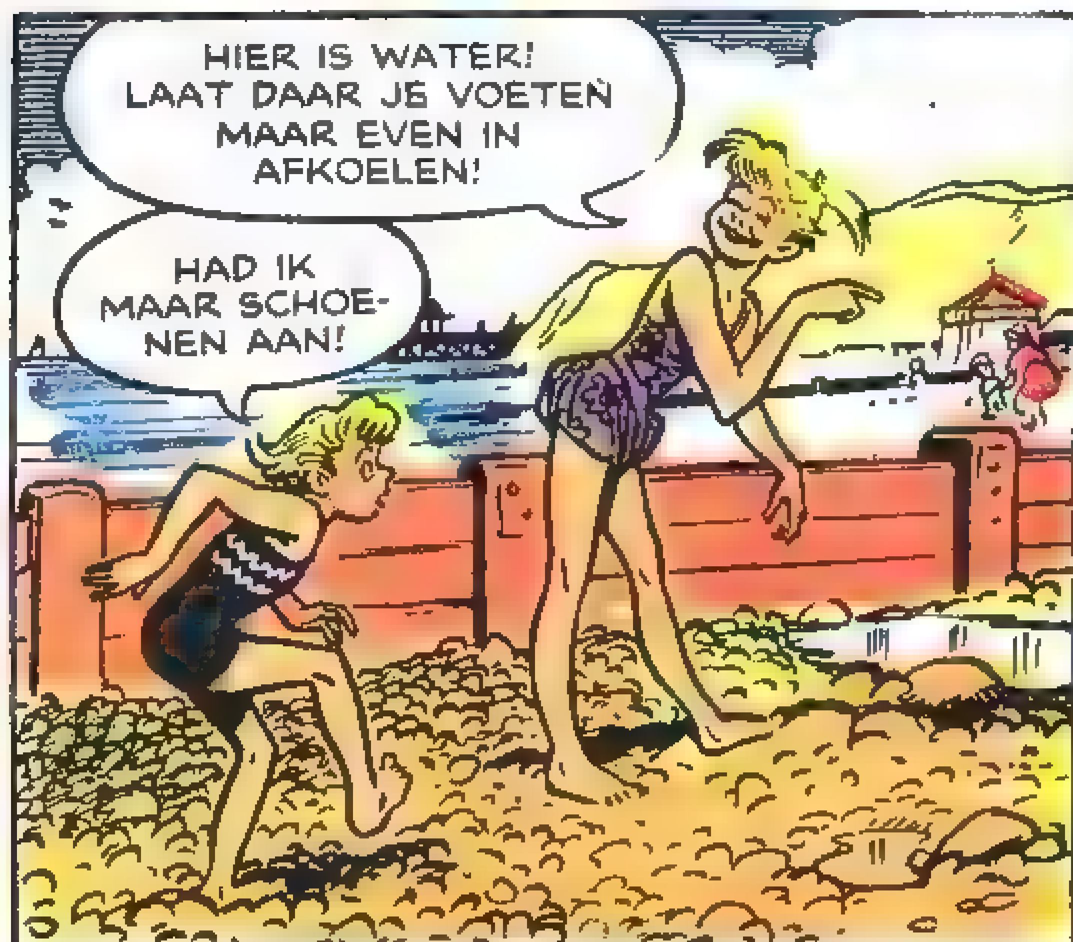

Map en Moppie

JE GAAT TOCH NIET OP SCHOENEN IN HET ZAND LOPEN?
O, GOED, DAN LAAT IK ZE HIER!

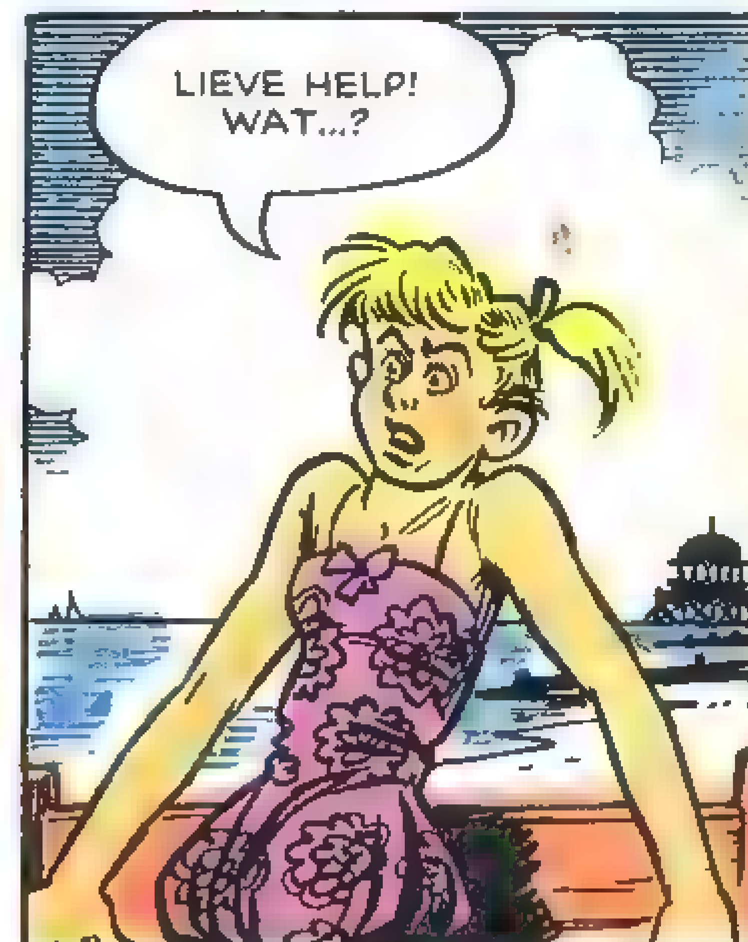

HEERLIJK, HÈ?
IN ÉÉN WOORD VERRUKKELIJK!

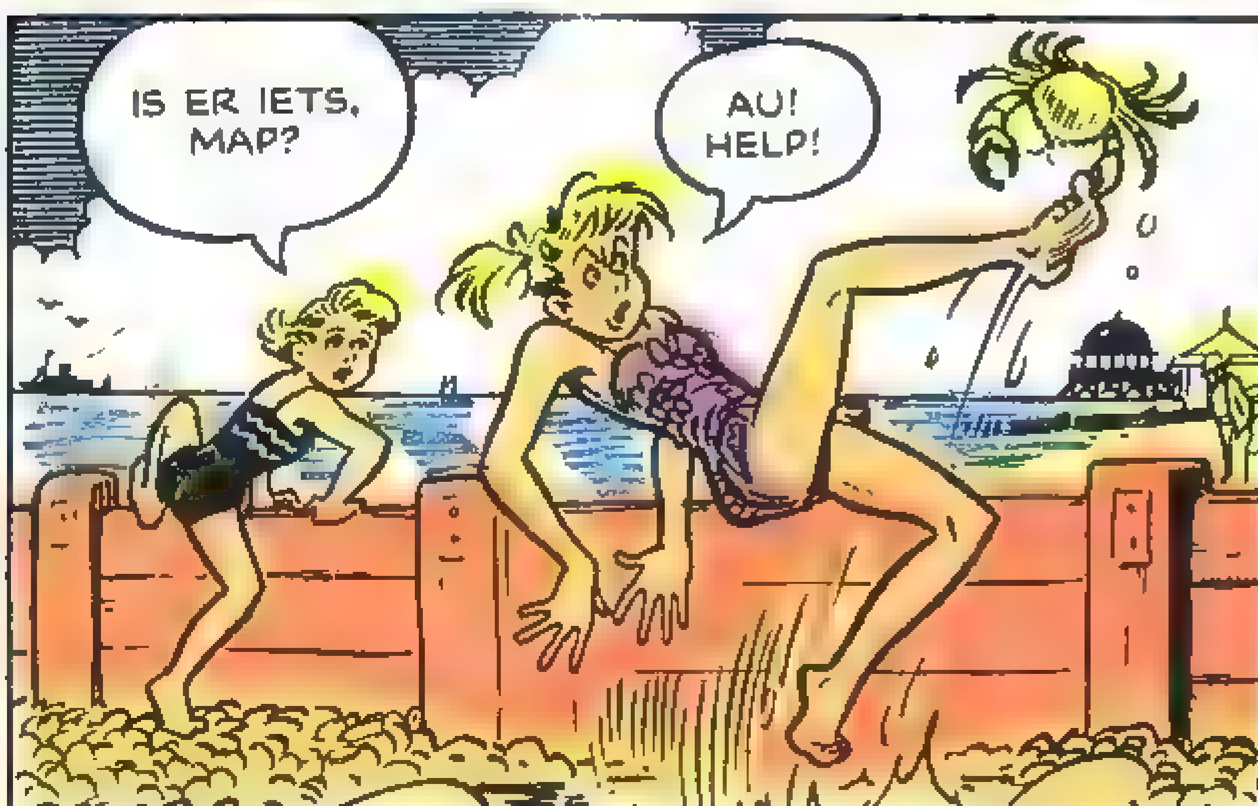

O, HET IS EB GEWORDEN!
JA, WAAR BLIJF JE NU MET JE ZAND?

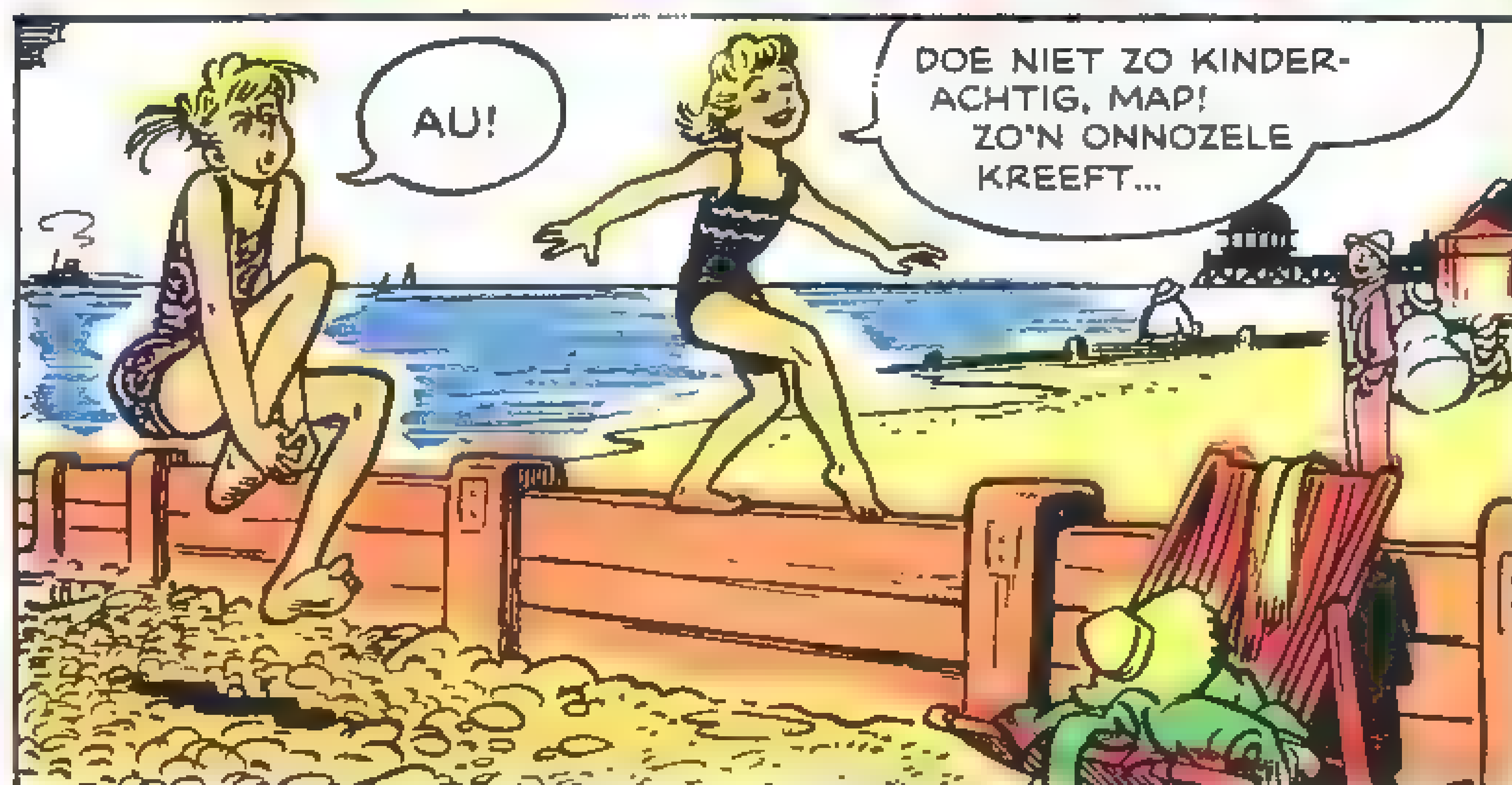

AU, IK KAN HIER BIJNA NIET LOPEN, MAP!
STEL JE NIET AAN!

HIER IS WATER! LAAT DAAR JE VOETEN MAAR EVEN IN AFKOELEN!
HAD IK MAAR SCHOENEN AAN!

DOE NIET ZO KINDERACHTIG, MOPPIE! DIE PAAR ONNOZELE SCHELPEN...

LIEVE HELP! WAT...?

IS ER IETS, MAP?
AU! HELP!

AU!
DOE NIET ZO KINDERACHTIG, MAP! ZO'N ONNOZELE KREEFT...

Willy Kluiters slenterde met zijn handen in zijn broekzakken door het grote warenhuis. Naast hem liep Jan Dekker, ook met zijn handen in zijn zakken. Ze liepen op de afdeling speelgoed en sportartikelen. Niet om iets te kopen, jammer genoeg niet. Geld hadden ze niet, maar alleen het zien van zoveel prachtige dingen was al de moeite waard.

Buiten regende het dat het goot en daarom waren de jongens het warenhuis binnengegaan. Jan had eerder die week, toen hij met zijn moeder in de winkel was, een prachtige voetbal zien liggen en wilde die nu aan zijn vriend laten zien. Ze waren allebei dol op voetballen, maar hadden helaas geen bal. Toen ze de vorige keer een beetje aan het trappen waren in de straat was de bal door een ruit gegaan en door de bewoner van het huis lek gesneden.

„Daar," wees Jan Dekker met een groezelige vinger. Willy keek met begerige ogen naar de prachtige leren bal. Hij

Diefstal in het warenhuis

door Chiel Jerp

haalde zijn handen uit zijn zakken en betastte de bal voorzichtig alsof hij bang was dat hij hem zou beschadigen. Hij zuchtte diep. „Hadden we maar geld, dan was die bal hier binnen vijf minuten weg." Hij keek naar het prijskaartje dat naast de bal lag. „Asjeblieft, vijfentwintig gulden maar liefst, dat is honderd weken zakgeld."

„Ja," zei Jan somber, „dat is voor ons niet weggelegd. Wij zijn al dolblij met een grote plasticbal of een van rubber." Hij pakte zijn vriend bij zijn arm. „Kom mee, anders raak ik nog in de verleiding om die bal te stelen." Ze slenterden weer verder langs de toonbanken, waar voetbalschoenen, tafeltennisspellen en alle mogelijke prachtige dingen lagen. Ze hadden zoveel oog voor al deze artikelen, dat ze niet keken waar ze liepen.

Plotseling botste Willy tegen iemand op. Het was een grote man met rood haar. Hij droeg een bruine regenjas. „Een beetje uitkijken jij," snauwde hij. „Jullie zijn niet de enigen die hier rondlopen."

Willy kreeg een kleur. „Ik kon er niets aan doen, meneer," stamelde hij. „Ik keek alleen maar naar die voetbalschoenen en die ballen."

De man keek nu iets vriendelijker. „Wil je zo'n bal kopen?" vroeg hij.

„Willen wel, meneer," zei Willy, „maar ik heb geen geld." De man lachte. „Dat is jammer," bromde hij. Hij aarzelde even. „Wil je een bal van mij hebben?" vroeg hij toen.

Willy keek of hij water zag branden en wist niet goed wat hij moest zeggen. „Nou," zei de man, „ja of nee?"

„Graag, meneer," zei Jan toen, bang dat de man op zijn aanbod terug zou komen. Willy was nu ook een beetje bijgekomen van de schrik en riep ook: „Graag." De man liep met de jongens naar een toonbank, waar een winkeljuffrouw juist bezig was geld in een lade te doen.

„Wat kost die bal daar, juffrouw?" vroeg hij, terwijl hij met zijn vinger achter haar wees. De juffrouw draaide zich om en liep naar de aangewezen plek. Toen gebeurde alles zo snel, dat de jongens het nauwelijks konden volgen. De man met het rode haar stak plotseling zijn hand uit en greep in de geldla. Hij pakte een stapel papiergeld en liep snel van de toonbank weg. Toen de winkeljuffrouw zich omdraaide zag ze hem nog juist het geld in zijn zak proppen. Ze gaf een gil. „Houd de dief. Help. Pak hem."

Willy en Jan wilden weglopen, de dief achterna, maar ineens voelde Jan hoe een hand hem bij zijn schouder pakte. „Jou heb ik in ieder geval," zei een stem. Het was de stem van de winkeljuffrouw. „Ik heb niks gedaan," riep Jan, terwijl hij zich probeerde los te rukken. „Dat zullen we wel zien," zei de verkoopster nijdig.

Willy zag dat ze Jan vasthield en rende weg voor ook hij gegrepen zou worden. Ik heb wel niks op mijn geweten, dacht hij, maar ik loop liever los rond dan dat ze me gevangen houden. Hij had al gauw besloten wat hij zou doen. De mensen van het warenhuis zouden natuurlijk denken dat Jan en hij bij de dief hoorden, dat zij de man hadden geholpen. Daarom moest hij proberen de dief te vangen en aan te geven, dan werd Jan losgelaten.

Hij keek rond of hij ergens iemand met rood haar en een bruine regenjas zag. Hij ging naar een trap om beter te kunnen kijken. Ja, hij had geluk. In de verte, vlak bij de uitgang, zag hij de dief lopen. Hij rende die kant op, ging door de draaideuren naar buiten en keek weer rond. Toen hij de man in de straat weg zag lopen, ging hij hem achterna, daarbij goed oppassend dat de man hem niet zag.

Terwijl Willy het spoor van de dief volgde, werd Jan Dekker een kantoortje in het warenhuis binnengebracht. Een paar heren zaten achter een bureau. „Wel, juffrouw Barends," zei een van hen, „vertelt u maar wat er gebeurd is!"

De verkoopster haalde diep adem en begon te vertellen. „Nou, meneer," zei ze, „ik was bezig geld in de la van de kassa te doen toen er een man met rood haar naar de toonbank kwam. Er waren twee jongens bij hem." Ze keek naar Jan, die doodstil in de kamer stond en strak naar

de grond keek. „Hij was er ook bij. Die man vroeg de prijs van een bal voor de jongens en toen ik me omdraaide, pakte hij het geld uit de la." De verkoopster stond het huilen nader dan het lachen. „Ik begon meteen te gillen, meneer, maar niemand greep de dief. Ik kon alleen dit schoffie pakken."

De man achter het bureau kuchte. „Nou, kalm maar, juffrouw Barends. U kunt er niets aan doen. Hoeveel geld denkt u dat er gestolen is?"

De verkoopster dacht na. „Ik denk wel duizend gulden, meneer," zei ze.

„O," zei de man. „Goed, we zullen die jongen eens even aan de tand voelen." Hij keek naar Jan. „Kom jij eens hier, jongeman. Waarom hielp jij die man dat geld stelen? Vertel me maar gauw wie die man is en waar hij woont. Als je het niet zegt, haal ik de politie en dan ziet het er slecht voor je uit."

Jan slikte. „Mijn vriend en ik kenden die man niet, meneer," zei hij angstig. „We hadden hem nog nooit eerder gezien." Jan huilde bijna van ellende. Hij vertelde wat er verder gebeurd was. Toen hij zijn verhaal had beëindigd keek de man aan het bureau nog even nors. „Ik geloof er niks van," zei hij. „Jullie liepen al een tijdje rond in de zaak. Waarschijnlijk moesten jullie voor die man uitkijken of de kust veilig was."

„Niet waar," riep Jan. „Het is zoals ik heb gezegd."

De verkoopster keek hem kwaad aan. „Waarom liep die andere jongen dan zo hard weg, als jullie niets gedaan hadden? Nou, vertel dat eens." Ze keek triomfantelijk naar de man achter het bureau.

Deze praatte even met de man naast hem. Even later stond deze op. „Ik zal de politie opbellen, want die staat te liegen," zei hij. „Juffrouw Barends heeft gelijk. Die andere jongen liep weg, omdat hij had meegeholpen met de diefstal."

Jan begon weer te protesteren. „Het is echt niet waar, meneer," zei hij. „We dachten dat die man ons een bal wilde geven." Maar hoe hij ook praatte, het hielp niet. De man ging de politie bellen. Toen hij even later terugkwam wees hij op een stoel in de hoek van de kamer. „Ga daar maar zitten," zei hij tegen Jan. „De politie komt zo en dan moet je die alles maar vertellen."

Willy liep al een kwartier lang achter de man met het rode haar en de bruine regenjas aan. In het begin was de achtervolging niet zo moeilijk geweest, omdat de man door de drukte in de winkelstraten niet vlug opschoot. Dat had bovendien het voordeel dat Willy niet opviel. Hij begreep wel, dat dat belangrijk was, want als de man hem zag, zou hij hem natuurlijk herkennen en dan was de kans om de dief te pakken te krijgen verkeken.

Na een tijdje hadden ze de drukte achter de rug en was Willy gedwongen een grotere afstand te bewaren. De roodharige man liep met grote stappen voort en Willy had moeite om hem bij te houden. Ondertussen overlegde hij bij zichzelf wat hij moest doen. Dat hij moest zorgen dat de dief in de handen van de politie kwam stond vast. De moeilijkheid was alleen maar hoe.

Willy overwoog om de eerste de beste agent aan te houden en de zaak uit te leggen, maar hij besefte dat dat veel tijd in beslag zou nemen, waardoor de dief zou kunnen ontsnappen. Hij besloot tenslotte de man net zo lang te volgen tot hij ergens naar binnen zou gaan en dan pas de politie te waarschuwen. Als hij maar niet de tram neemt of een bus, dacht Willy angstig, want ik heb geen cent bij me.

Jan zat doodstil op zijn stoel in de hoek van de kamer in het warenhuis. Zijn gedachten waren bij zijn vriend. Waar zou Willy zijn? Hij had hem weg zien rennen en vroeg zich nu af of Willy misschien zou proberen de dief op te sporen. Daarin zag Jan de enige mogelijkheid om te bewijzen dat hij geen schuld aan de diefstal had. Hij had niet veel hoop op een goede afloop.

Alle moed liet hij varen toen hij na een tijdje een politieagent de kamer zag binnenkomen. Een van de heren achter het bureau legde de agent uit wat er gebeurd was. De politieman vroeg daarna aan Jan wat hij ervan af wist. Zonder veel hoop dat de agent hem zou geloven begon Jan weer zijn verhaal.

De agent scheen inderdaad weinig vertrouwen in de woorden van Jan te hebben. Hij keek tenminste erg ongelovig. „Hoe heet je vriend?" vroeg hij. „Kluiters?" Hij vroeg ook het adres van Willy en pakte toen een telefoonboek. „Even kijken of die jongen soms thuis is," mompelde hij. Hij draaide een nummer en kreeg Willy's moeder aan de lijn. „Nee," zei Willy's moeder, „hij is nog niet thuis. Weet u waar hij is, het is al zo laat." Zij schrok toen de agent uitlegde waarom hij belde, maar ze zei meteen dat ze dat niet geloofde. „Nou, mevrouw Kluiters," zei de agent, „als we wat weten bellen we u wel weer."

De agent keerde zich weer naar de heren van het warenhuis. „Ik zal naar het bureau gaan en de politieauto's waarschuwen dat ze moeten uitkijken naar de man met het rode haar." Hij keek naar Jan, die nog steeds stil op zijn stoel zat. „Ga jij maar mee, dan kun je vertellen hoe die Willy er uit ziet."

Tien minuten later waren de agent en Jan op het politiebureau. Jan voelde zich steeds ellendiger. Straks stoppen ze me in een cel, dacht hij. Maar die vrees bleek ongegrond. Hij moest vertellen wat voor kleren Willy droeg en kon toen in een wachtkamer blijven zitten.

Willy liep al een kwartier achter de man met het rode haar en de bruine regenjas aan.

Alle politiewagens in de stad hoorden even later een bericht dat ze moesten uitkijken naar een grote man met een bruine regenjas en rood haar, verdacht van diefstal in het warenhuis. Ook werd een beschrijving van Willy gegeven: zwart haar, groene trui met zwarte spijkerbroek, veertien jaar oud, verdacht van medeplichtigheid bij de diefstal.

Willy liep nog steeds achter de dief aan. Al een hele tijd duurde de achtervolging nu en nog steeds liep de man door. Een paar keer had Willy al weg moeten duiken als de man zich omdraaide en rondkeek. „Ik wou dat die vent nu eindelijk eens ergens naar binnen ging," mopperde hij in zichzelf. Het leek of de man zijn gedachten had geraden, want een paar honderd meter verder stak hij de straat over en liep naar een café. Hij verdween naar binnen.

Hè, hè, dacht Willy opgelucht, eindelijk.

Nu gauw een agent opzoeken voor hij weer verdwenen is. Hij keek rond, maar wat hij ook zag, nergens een politieman. „Dat zul je altijd zien," bromde hij. „Als je een agent nodig hebt zie je niets. Laat ik maar een eindje rondlopen." Hij liep straat in, straat uit, maar zonder resultaat. Tenslotte besloot hij een winkel binnen te gaan en daar op te bellen.

Juist wilde hij aan dat plan gevolg geven toen hij in de verte een zwarte jeep aan zag komen. Daar zijn agenten, dacht hij opgelucht. Hij ging aan de rand van de straat staan en stak zijn hand omhoog toen de auto naderde. De wagen stopte. „Meneer," begon Willy meteen, „in dat café zit een dief. Als u ernaar toe gaat kunt u hem zo pakken." Hij keek de agenten vol verwachting aan. Hij zou wel een complimentje krijgen, dacht hij.

Maar dat viel tegen. „Hij is het, Willem," zei de ene agent tegen zijn collega. Hij keek Willy eens goed aan. „Zwarte spijkerbroek, groene trui, zwart haar, ongeveer veertien jaar oud, het klopt precies. Ben jij Willy Kluiters?" vroeg hij bars.

Willy keek stomverbaasd. Hoe kon die agent weten wie hij was? „J-ja, meneer," stotterde hij. „Hoe weet u dat?"

„Dat gaat je niks aan," bromde de agent. „Kom maar gauw achterin zitten."

Willy wist niet wat hij ervan moest denken. „Ja maar," riep hij uit, „ik weet een dief te zitten in dat café." De agenten zwegen en Willy ging vlug door: „Die man heeft in het warenhuis geld gestolen uit de kassa." De agenten keken elkaar verbaasd aan. „Hoe ziet die man er uit?" vroeg een van hen.

„Hij heeft rood haar," zei Willy, „en hij draagt een bruine jas." Hij werd ongeduldig. Zat hij die agenten te vertellen waar ze een dief konden arresteren en ze deden niets. Dat ging hem boven zijn pet. Even later scheen het dat de agenten toch iets van plan waren. De een gaf de ander een seintje. „Naar dat café," zei hij.

Ze stopten voor het café en de agent die aan het stuur zat stapte uit, terwijl de ander bij Willy bleef zitten. Willy hield de deur van het café scherp in het oog, elk ogenblik verwachtend de agent en de roodharige man naar buiten te zien komen. Een minuut of vijf gingen voorbij, toen ging de deur open. De agent kwam alleen naar buiten. Willy schrok. Waar was de dief?

„Hij is al weer weg," zei de agent, „maar ik heb zijn adres. Hij heet De Bleis en woont ergens in de Spreeuwensteeg." Hij stapte in. Vol gas reden ze weg. Intussen vertelde Willy de agenten wat er gebeurd was. De agenten op hun beurt schenen Willy nu helemaal te vertrouwen en vertelden dat Jan Dekker op het politiebureau zat. „Hij zal wel blij zijn dat jij achter de dief bent aangegaan," lachte een van de politiemannen.

De Spreeuwensteeg was niet ver weg. Toen ze het straatje binnenreden, zagen ze juist een man in een bruine jas een deur binnengaan. De jeep stopte voor de deur en een agent stapte uit. Hij belde aan en even later ging de deur open. De man in de bruine jas stond in de gang. Hij schrok toen hij de agent zag staan. „Ga maar mee, De Bleis," zei de politieman, „we weten wat jij vanmiddag uitgevoerd hebt." Stomverbaasd liet de man zich meevoeren naar de jeep. Toen hij Willy naast de andere agent zag zitten was hij echter niet zo verwonderd meer. Hij keek de jongen zo kwaad aan, dat Willy automatisch een beetje dichter bij de agent ging zitten. „Wees maar niet bang, hoor," zei deze. „Hij doet je niets."

Toch was Willy blij toen ze bij het politiebureau waren. Onder geleide van de agenten ging de dief naar binnen. Willy kwam achteraan. De eerste die hij zag was Jan, die met een mistroostig gezicht in de wachtkamer zat. Hij wist niet wat hem overkwam. Hij sprong op en rende naar zijn vriend toe. „Willy," riep hij, „waar kom jij vandaan?" Willy sloeg hem op de schouders. „De dief is gepakt, ga maar mee kijken," riep hij. De jongens liepen de agenten achterna, die de kamer van de inspecteur binnengingen. Daar was de zaak spoedig opgehelderd. De roodharige dief werd weggevoerd. Hij was gefouilleerd en al het geld was teruggevonden.

„Nou, jongens," zei de inspecteur opgewekt, „dat is goed afgelopen, hè?"

„Gelukkig wel," zuchtte Jan. „Anders had ik hier misschien morgen nog gezeten."

„Och," lachte de inspecteur, „het zag er niet zo best voor je uit, maar je zou vanavond toch wel naar huis gebracht zijn, hoor. Je mag in ieder geval je vriend Willy wel bedanken, want als die er niet was geweest . . ."

„Als u e wat weten bellen we wel weer."

De inspecteur stond op. „Ik zal eerst je moeder even bellen, Willy, en die van jou ook, Jan, want ze zullen wel erg ongerust zijn."

Toen hij opgebeld had en gezegd had dat ze gauw thuis zouden komen, draaide hij het nummer van het warenhuis en vertelde de directeur dat de zaak was opgelost en het geld terecht was. Toen het telefoongesprek ten einde was keek hij de jongens aan. „De directeur vraagt of jullie nog even bij hem willen komen. Hij wil jullie bedanken."

Even later reden ze in de auto van de inspecteur naar het warenhuis. Ze werden naar hetzelfde kamertje gebracht waar Jan de eerste keer was verhoord. Nu waren de twee heren achter het bureau, van wie een de directeur bleek te zijn, veel vriendelijker. Zij lieten zich door de inspecteur alles precies uitleggen en prezen daarna de vasthoudendheid van Willy.

Toen stond de directeur op. „Willen jullie even met mij meegaan?" vroeg hij aan de jongens. „Dan mogen jullie iets uitzoeken op de een of andere afdeling. Welke afdeling willen jullie hebben?"

Daar hoefden Willy en Jan niet lang over na te denken. „De sportafdeling, meneer," zeiden ze tegelijkertijd. De directeur lachte. „Dat dacht ik wel," zei hij. Ze liepen naar de afdeling van juffrouw Barends, die stomverwonderd de twee jongens in het gezelschap van de directeur zag aankomen. „Ja, juffrouw Barends," zei de directeur, „deze jongens zijn geen dieven, maar hebben de dief opgespoord, een van hen tenminste." Hij keerde zich tot Jan en Willy. „Nou, mannen," zei hij uitnodigend, „zoek maar iets uit." Even praatten de jongens met elkaar, toen zei Willy verlegen: „Mogen we die bal hebben, meneer, of is die te duur?"

„Nee, hoor, die is niet te duur. Natuurlijk mogen jullie die bal hebben." Rood van opwinding zagen de jongens hoe juffrouw Barends de prachtige bal pakte en aan Willy gaf.

De andere heer had even met de directeur gepraat. Hij gaf de inspecteur, die ook meegegaan was, een knipoogje. „Zeg, jongens," zei hij toen, „hebben jullie eigenlijk wel voetbalschoenen?"

„Nee, meneer," zei Willy, „maar we hebben wel oude schoenen, daar gaat het ook heel goed mee."

„Zouden jullie geen nieuwe willen hebben?" drong de man aan.

Jan en Willy keken elkaar aarzelend aan. „Zouden we. . . mogen we ook voetbalschoenen uitzoeken?" vroeg Jan ongelovig.

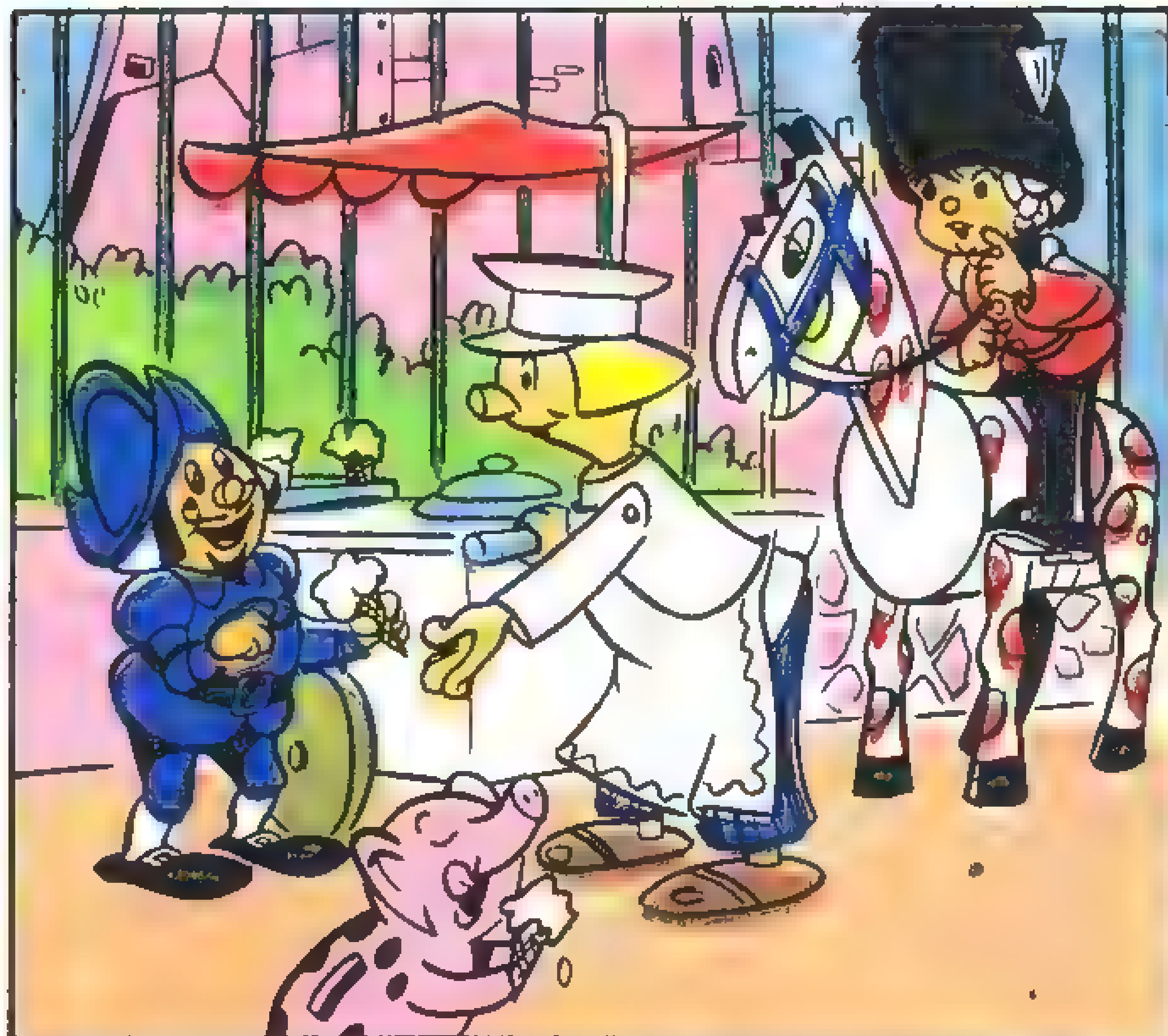
„Ja," zei de directeur, „zoeken jullie ieder maar een mooi paar uit, dat hebben jullie wel verdiend."

Tien minuten later liepen Willy en Jan op straat; ze waren de gelukkigste jongens ter wereld. Ze hielden hun pakjes stevig vast, alsof ze bang waren dat iemand hun prachtige cadeaus zou stelen. . .

SPELEND

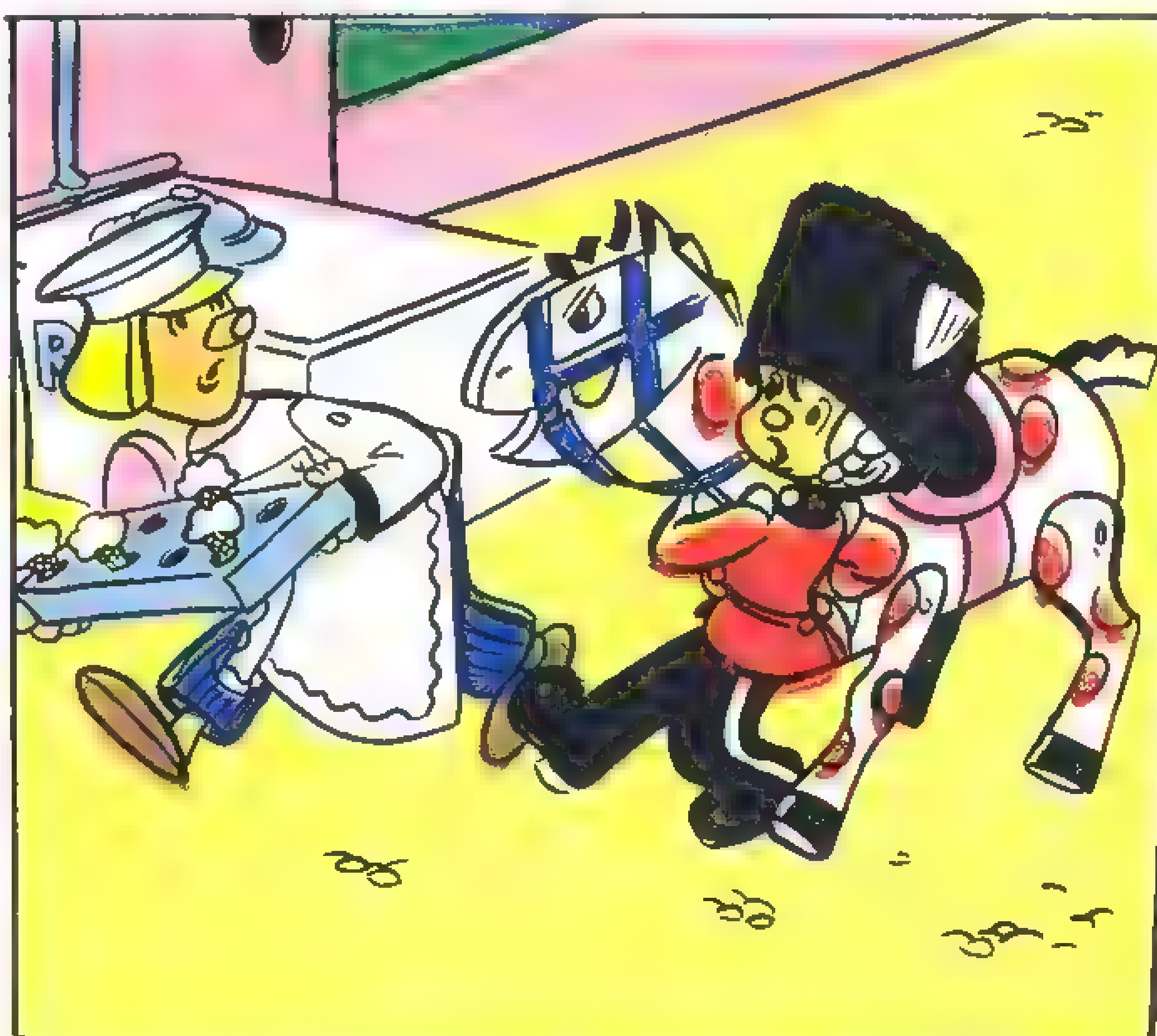
Op een dag stonden Tommie en Batty op wacht voor het hek van het koninklijk paleis. Het was heel erg warm en Tommie zuchtte: ,,Ik wou dat ik ergens iets fris kon krijgen. Het is hier niet om uit te houden!" ,,Nou, dat wou ik ook," zei Batty. ,,Als we hier nog een poosje staan, smelt ik weg!"

Op dat ogenblik kwam juist IJsbrand IJscoman voorbij. ,,Lekker roomijs!" riep hij. ,,Roomijs! Wie wil er een ijsje?" ,,Daar zou ik wel zin in hebben," zuchtte Tommie en hij zag dat Pogo de lakei en Spekkie Spaarvarken een heerlijke ijsco kochten. Maar Tommie bleef op zijn plaats staan.

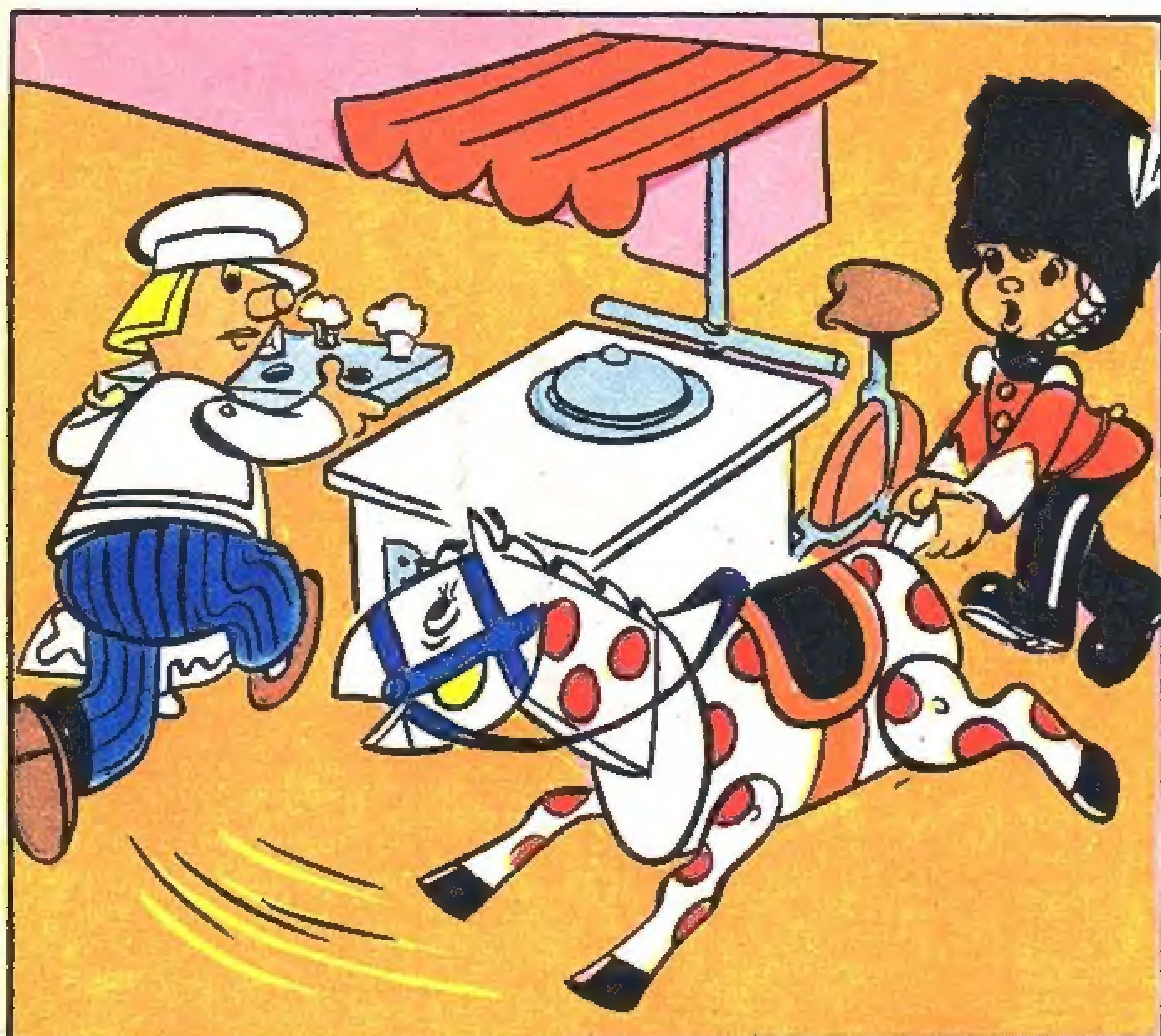

Hij wist dat als hij op wacht stond, het niet was toegestaan om ijsjes te eten. Maar Batty had het zo heet, dat hij niet meer aan de voorschriften dacht. Met een ruk schoot hij naar voren, zodat Tommie uit het zadel viel. IJsbrand IJscoman zag wat er gebeurde en keek stomverbaasd toe.

Batty rende naar de kar en pakte er een paar ijsjes af, die hij vlug begon op te eten. Nu werd IJsbrand heel erg boos. ,,Hee," riep hij, ,,je mag zo maar geen ijsjes wegnemen zonder te betalen!" Hij pakte het blad met ijsjes en liep ermee weg. ,,Kom hier!" riep Batty.

SPEELGOED

Maar daar dacht IJsbrand niet over. Zijn ijs was om te verkopen en niet om weg te geven. En dus rende hij hard weg. Batty liet dat niet op zich zitten en begon achter hem aan te rennen en even later holden ze allebei zo hard ze konden rond het karretje. Tommie keek verbaasd toe.

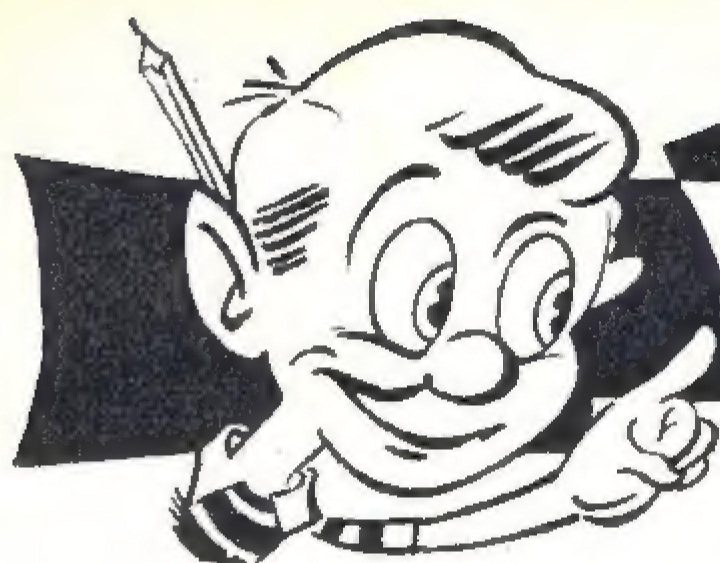
Niemand had intussen de koning zien aankomen. „Wat is hier aan de hand?" zei hij, maar op dat zelfde ogenblik struikelde IJsbrand over een steen en viel. Het blad met ijsjes schoot uit zijn hand en vloog recht op de koning af. De koning viel en het ijs zat aan zijn gezicht.

„O, neemt u me alstublieft niet kwalijk, Majesteit!" zei IJsbrand. „Het was echt niet mijn bedoeling om. . ." „Het is allemaal de schuld van Batty, Majesteit!" legde Tommie uit. Maar de koning was niet kwaad. Vrolijk lachend likte hij het ijs van zijn gezicht en zijn kleren af.

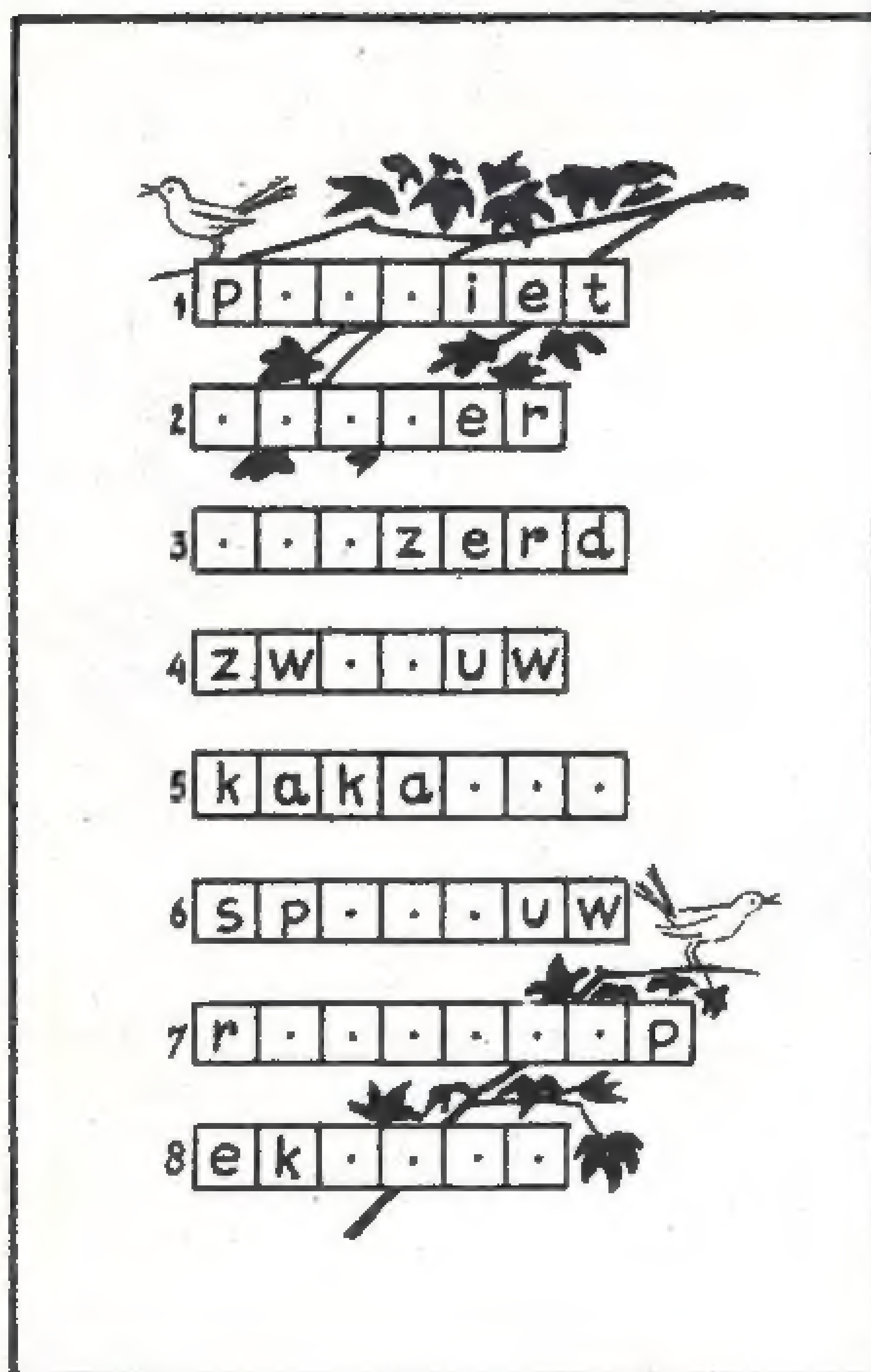

„Wat smaakt dat lekker!" zei hij. „Ik blief nog wel een portie, IJsbrand!" En tegen Tommie zei hij: „Het is veel te warm om op wacht te staan. Kom hier bij me zitten, dan gaan we gezellig ijs eten!" En zo gebeurde. Even later genoten de koning, Tommie en Batty volop van IJsbrands roomijs.

WIE PUZZELT ER MEE?

Vogelpuzzel

In deze tekening zie je acht ,,dwarsbalkjes" staan met woordstukjes erop en soms alleen maar enkele letters. Maar het moeten acht vogelnamen worden en die kun je maken door de ontbrekende letters eraan toe te voegen.

Nu moet je weten, dat die uitgevallen brokjes stuk voor stuk goede woorden zijn, die uit evenveel letters bestaan als het aantal stippen aangeeft.

Van die woorden volgen hieronder korte omschrijvingen:

1 Woonschip
2 Rand om schilderij
3 Regenval van korte duur
4 Reeds
5 Gesloten
6 Soort hert
7 Heel erg dom
8 Hemellichaam

Als je alles goed hebt gedaan, vormen de eerste letters van de *toegevoegde* woorden van boven naar beneden gelezen óók weer een vogelnaam en wel die van een zeevogel.

GROEIEND WOORD

Je begint met de letter P en je voegt er viermaal een letter aan toe. Eerst krijg je een woord, dat vader betekent, dan een woord voor kookgerei, vervolgens een woord voor huis en tenslotte de naam van een klein soort beer.

WELKE STEDEN ZIJN HET?

Hier zie je vijf woorden, waaraan niets bijzonders op te merken valt. Toch is er iets mee aan de hand, want anders zouden ze hier niet staan. Het zijn namelijk letteromzettingen (anagrammen, zoals dat met een deftig woord heet) van grote steden in ons werelddeel. Welke zijn het?

SLAPEN
ROEM
VEULEN
KUIL
HARMEN

WE-PUZZEL

1. W E . . . .
2. . W E . . .
3. . . W E . .
4. . . . W E .
5. . . . . W E

Hier moeten vijf woorden komen te staan en allemaal bevatten ze de letters WE, die telkens een plaatsje verspringen. Welke woorden zijn het?

De omschrijvingen zijn:

1. Uurwerk met rinkelende bel
2. Land in het noorden van Europa
3. Schiettuig
4. Onderworpen; volgzaam
5. Deel van Gelderland

VERSCHUIFPUZZEL

Om deze puzzel op te lossen ga je als volgt te werk: je schuift de woorden (die je op vijf even grote stukjes papier kunt overschrijven) net zo lang heen en weer, totdat je op een van de rijen letters van boven naar beneden ook een vogelnaam kunt lezen. Je moet de woorden in dezelfde volgorde laten.

SPECHT
ZWALUW
KIEVIT
TALING
EKSTER

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Zoek de letter

GENE(R)AAL
POP(U)LIER
LUI(P)AARD
VER(S)TAND
ARA(B)IER
MAND(A)RIJN
TOER(N)OOI
VER(D)RIET

De tussen haakjes geplaatste (toegevoegde) letters vormen het woord RUPSBAND.

Spreekwoordenpuzzel

Van links naar rechts:

Tijd is geld.
Als de kat van huis is, dansen de muizen op tafel.
Beter één vogel in de hand dan tien in de lucht.
Met de deur in huis vallen.
Wie kaatst moet de bal verwachten.
Storm in een glas water.
Wie zijn neus schendt, schendt zijn aangezicht.
Hoog van de toren blazen.
De appel valt niet ver van de boom.
Holle vaten klinken het hardst.
Hoge bomen vangen veel wind.

ZIEKENLIJSTJE

Deze week vragen we jullie aandacht voor Koos Jorritsma, Hid-Herostraat 31 in Bolsward (Fr.). Koos is 12 jaar en hij ligt in het gips vanwege een afwijking aan zijn ruggegraat. Zijn speciale hobby is het verzamelen van munten en kaarten van boten en vliegtuigen. Namens Koos vast bedankt voor jullie reacties.

EEN-WOORD-REBUS

w Ter MD

De gouden kraag

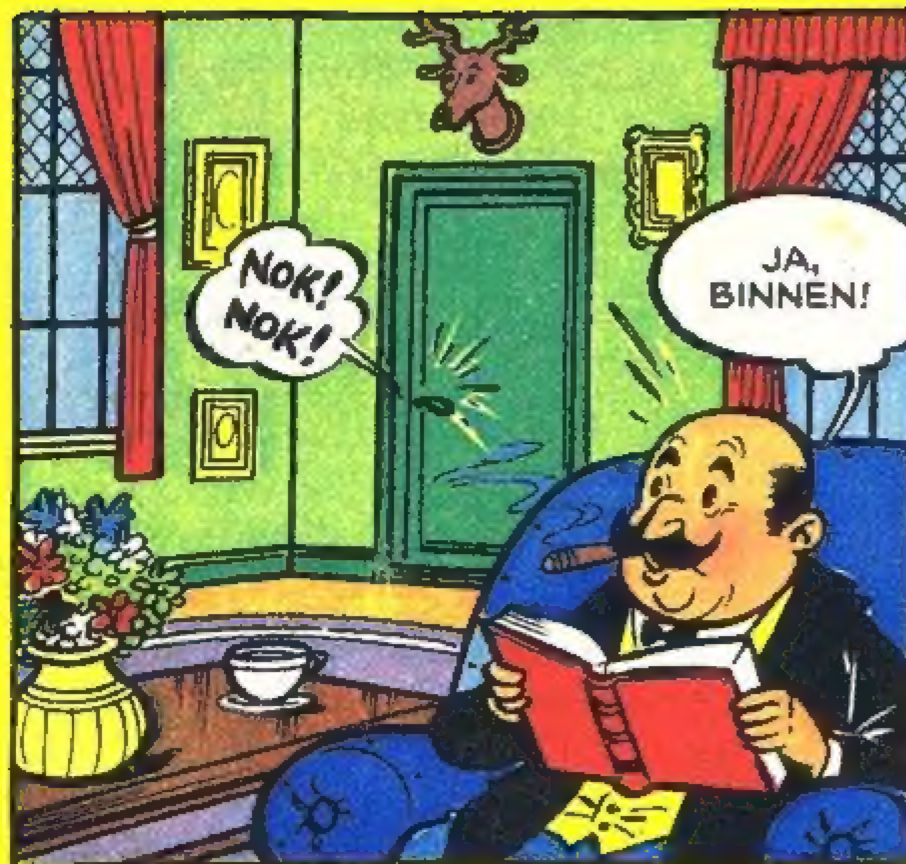

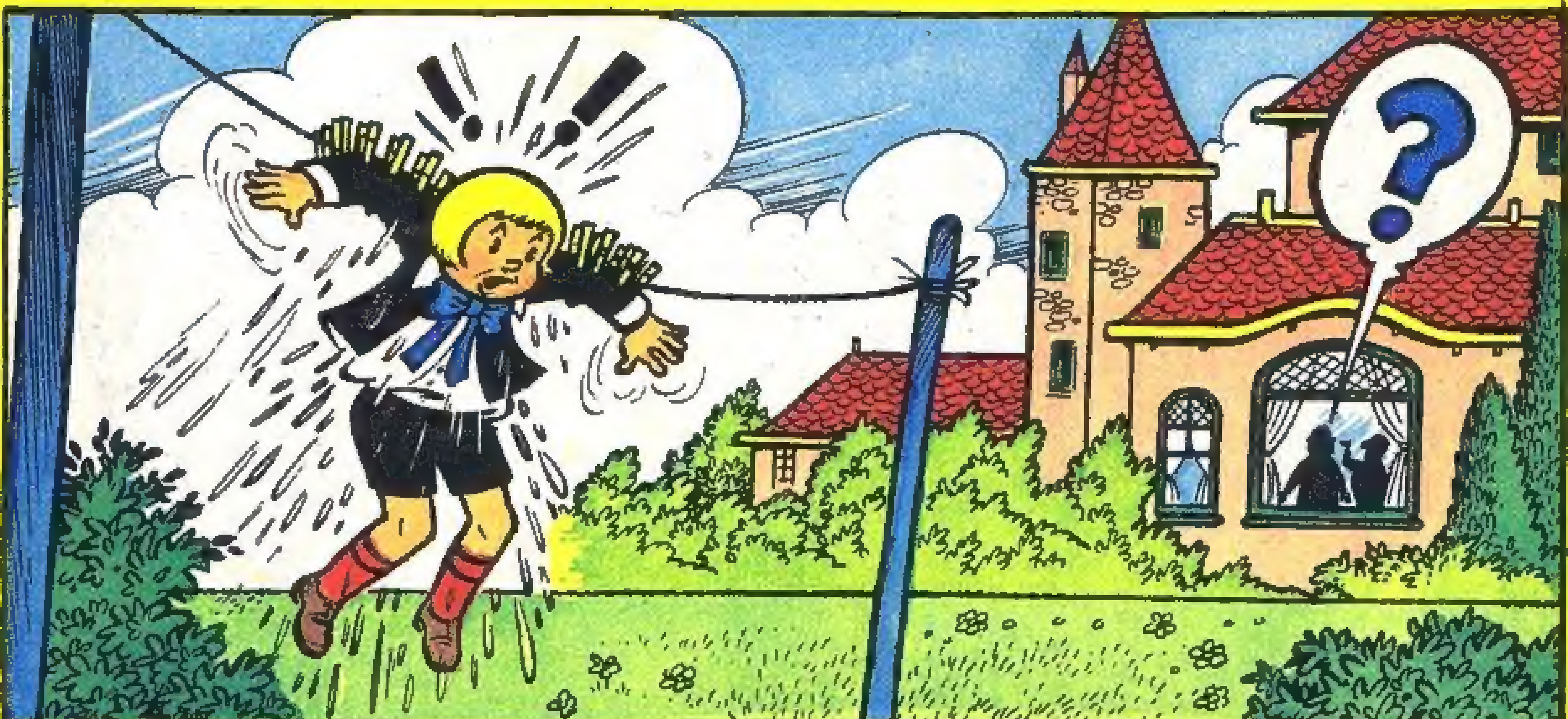

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.